Francesc Marcé i Puig

CRÒNIQUES DEL NO-RES

Tarannà

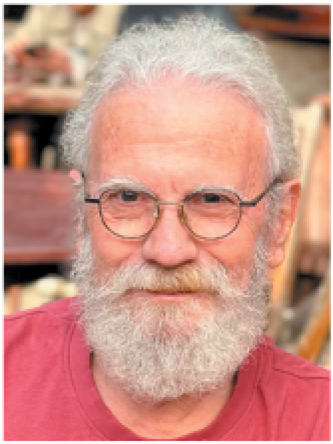

Francesc Marcé i Puig (L'Hospitalet 1953) és doctor en psicologia. Ha estat professor del departament de Disseny i Imatge de la facultat de BBAA de la UB durant 31 anys. La seva tasca docent i investigadora s'ha centrat en l'estudi de la comunicació humana i més en concret dels missatges audiovisuals, la imatge i el disseny, incidint en els factors que determinen la seva influencia.

Llibres seus destacables en aquest camp són **"Teoría y análisis de las imágenes"** *(1983)*, **"Publicidad, mixtificación y adolescencia"** *(1984)* i "**Conducta y comunicación**" *(1990).*

D'adolescent i jove va escriure força poesia, esperonat per la influència de son pare, **Francesc Marcé i Sanabra**, també poeta. Després ho va deixar fins ara, un cop jubilat, que ho ha reprès amb força, escrivint, amb aquest, 6 llibres de poesia els darrers anys: ***"Mai m'he considerat poeta"*** (2020); ***"De merles, gripaus i altres cabòries"*** (2021); ***"Cants de sirena"*** (2022); ***"Faules immorals"*** (2023); ***"Esquitxos i impressions"*** (2024) i ***"Cròniques del nores"*** (2025).

Els seus poemes sorgeixen de l'observació de tot allò que l'envolta, relacions de tots els nivells, des d'interpersonals a socials o polítiques, disseccionant-les amb mirada crítica i mordaç.

... "S'acostuma a pensar en la rima com una cotilla per la creativitat i la llibertat expressiva. Per a mi, a part d'ésser la responsable junt amb la mètrica de la musicalitat i el ritme del poema, dels que ja he assenyalat la importància, no és cap restricció sinó un estímul creatiu"...

... "La poesia ha anat perdent, en nom de la innovació, força del que em sembla que la defineix com a tal (...) entenc que la poesia sense musicalitat deixa de ser-ho"...

... "El que caracteritza a la "metàfora" poètica és la seva distància paradigmàtica respecte al concepte propi que es vol expressar. Que resulten inesperades, creatives, enriqueixen el llenguatge i, en darrer terme, conviden a canviar la forma que tenim de concebre una realitat concreta"...

... "Ja siguin fets d'una mínima o màxima transcendència sempre intento treure'ls-hi tot el suc possible (als poemes). Per això sempre tenen un cert caire de faula amb moralitat final, un cert caire aforístic"...

... "Aquest llibre que teniu a les mans l'he dividit en quatre parts: Poemes impertinents, Aforismes per a subsistir, Contra-refranys i Epigrames implacables, totes elles amb un fons comú: Una visió crítica, per a no dir, sarcàstica del moment actual que ens toca viure, tant a nivell individual, polític o col·lectiu".

... "Espero que us vingui de gust acompanyar-me en aquest petit viatge iniciàtic d'eixamplament de les realitats quotidianes i que la lectura us sigui lleu"...

L'autor

Cròniques del No-Res

Cròniques del No-Res

Francesc Marcé i Puig

Tarannà

1.ª edició: Febrer de 2026

© 2026 - *Cròniques del No-Res* - Francesc Mareé i Puig
© 2026 - Dibuix portada: Carles Ameller
© Disseny coberta: Julia Salinas Barrera
© Maquetació: Booqlab SL

Reservats tots els drets. El contingut d'aquesta obra està protegit per la Llei, que estableix penes de presó i/o multa, a més de les corresponents indemnitzacions per danys i perjudicis, pels qui reprodueixin, plagiïn, distribueixin o comuniquin públicament, en tot o en part, una obra literària, artística o científica, o la seva transformació, interpretació o execució artística fixada en qualsevol tipus de suport o comunicada a través de qualsevol medi, sense autorització.

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Dirigeixi's a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessita fotocopiar o escanejar fragments d'aquesta obra.

© Tarannà Edicions
Tel/ 932 800 390
e-mail: info@taranna.es
http://www.taranna.es

Dipòsit legal: B 2256 7-2025
TSB format paper: 978-84-129518-6-8
ISBN format electronic: 978-84-129518-7-5

ÍNDEX

INTRODUCCIÓ

Orientacions per llegir aquest llibre i no prendre mal

POEMES IMPERTINENTS

1. Joiós enterrament
2. Vides consumides?
3. Visca l'espectacle
4. Sòmines
5. Sorpresa!
6. Rampoines
7. Morir de rumiar
8. Finalment
9. Convidats de pedra
10. Ves quina xaranga
11. Que els bombin a tots
12. Petit desfici
13. Llamps i trons
14. La puput
15. Crescendo
16. El dia després
17. Jocs
18. Mal digerir
19. Rituals
20. Coïssor

21. Les quatre estacions
22. Quí ho havia de dir
23. Paga la pena
24. Noves albades
25. Ni
26. Pell suau
27. Cap vell jou
28. No res
29. El no-res
30. Rebuscant
31. Collons!
32. Fantasies
33. Ta presència
34. Poetes
35. Celebracions
36. Si fa o no fot
37. Amics
38. Marsopes i homenets
39. Tots aquests
40. Cerdanya
41. Anhels
42. Conflicte
43. Pentinagats
44. Trianiversari (201 anys)
45. El planeta dels simis
46. Calors estivals
47. Bufa
48. Rebel
49. Imprevisible
50. Cadàver empolainat

51. Temps de viure
52. Capgiraments
53. Contes infantils
54. Visca la sàtira
55. Oficis
56. Víctimes
57. Màrius Torres
58. Pobre Tossa
59. L'oligarca
60. Goig i dolença
61. Foc que no crema
62. A la manera d'Espriu
63. Degotalls
64. No deixis
65. Foteses
66. Aixecar-se del llit
67. Botifarra de pagès
68. Com si res
69. Asterix
70. Ningú culpable
71. Ambrosia
72. Els números rodons
73. El jardí de les Hespèrides
74. De juliol en juliol
75. Fuig la rosada
76. Quin putiferi
77. Na Úrsula
78. El darrer patac
79. Ha arribat l'agost
80. Aixecar la llebre

81. Falciots
82. Còdol
83. El camió de la brossa
84. Qui vol i dol
85. Fills de l'imperi
86. El bon botifler
87. Turistes i immigrants
88. Ton cos
89. Les fades estiuegen
90. Lou Andreas-Salomé
91. Deessa follia
92. Dia d'estiu
93. Canícula
94. Endevinalla
95. Llaminadures virtuals
96. Terra ignota
97. Soliloqui
98. Viatge orgànic
99. Tannkas i petanques
100. Desvetllat
101. D'una revolada
102. Torna a venir
103. Crit escarransit
104. Ia, ia, oh!
105. Bar 2º acto
106. Eclipsis
107. Ca l'avi
108. Persianes
109. Estaquirots
110. Espurnes

111. Pintors garrells
112. Reialme de morts
113. Simulacres
114. Masclista
115. Fil a l'agulla II
116. Neuro
117. Corriols
118. El so del silenci
119. 1984:2025
120. Mar de nit
121. Presagis catafòrics
122. El melic
123. Auto-centrats
124. Te n'adones
125. Al·literacions cosmològiques
126. L'herba
127. Tot parla

100 AFORISMES PER SUBSISTIR (TRACTAT DE FILOSOFIA QUOTIDIANA EN PÍNDOLES)
Algunes fonts consultades

CONTRA-REFRANYS

EPIGRAMES IMPLACABLES
-1-
-2-
-3-
-4-
-5-
-6-

-7-

-8-

-9-

-10-

-11-

-12-

-13-

-14-

-15-

-16-

-17-

-18-

-19-

-20-

L'AUTOR

INTRODUCCIÓ

Orientacions per llegir aquest llibre i no prendre mal

1) La meva concepció de la poesia

Des del meu punt de vista, aquest darrer segle, la poesia ha anat perdent, en nom de la innovació, força del que em sembla que la defineix com a tal. S'ha prescindit de la rima i de la mètrica, passant de fet a ser simple prosa. Es clar que hi ha prosa poètica i lligar les paraules amb ritme també és tot un art. Ara bé, per mi la poesia és tota una altra cosa. Potser el fet de ser un melòman empedreït em porta cap aquí, però entenc que la poesia sense musicalitat deixa de ser-ho.

Un altre aspecte a assenyalar és que trencar la norma és una regla pròpia de l'art i la literatura innovadores. Ara bé, per trencar la norma i ésser percebut així, aquesta norma hi ha de ser present d'alguna manera. Això vol dir servir-se de la mètrica i la rima per saltar-se-les quan cal, sorprenent al lector i fent-lo conscient de la seva presencia.

2) El meu mètode de treball

a) Les fonts dels poemes

Els poemes me'ls suggereixen fets concrets de la vida quotidiana d'àmbits molt diferents, tant noticies polítiques i d'altres caires, com fets particulars de més o menys transcendència aparent. M'agrada llavors fer-los servir com a exemple paradigmàtic del que hi ha al darrera, de la concepció de la realitat que impliquen, com a metàfores de diferents nivells de complexitat o abstracció. També me'ls suggereixen les reaccions de la gent davant d'aquelles noticies o fets, posem per cas a les xarxes socials.

Una altra font son les meves emocions, ja sigui davant una situació mínima com el cant d'un ocell, un moment de joia o l'esclat d'una guerra i com s'hi respon en general, per exemple als mitjans.

Tot i així, ja siguin fets d'una mínima o màxima transcendència sempre

intento treure'ls-hi tot el suc possible. Per això sempre tenen un cert caire de faula amb moralitat final, un cert caire aforístic.

Si s'està prou atent, qualsevol cosa pot acabar convertint-se en un poema.

b) Tipus de poemes

Aquest llibre que teniu a les mans l'he dividit en quatre parts: Poemes impertinents, Aforismes per a subsistir, Contra-refranys i Epigrames implacables, totes elles amb un fons comú: Una visió crítica, per a no dir, sarcàstica del moment actual que ens toca viure, tant a nivell individual, polític o col·lectiu.

Hi trobarem, aquí i en llibres anteriors, poemes de tipus bastant diferents. Des de poemes força directes i fàcils d'entendre, fins a d'altres amb més gongorismes o més alambinats.

Alguns poemes son força directes, tot i fer servir les figures literàries que m'han semblat més adients o simplement m'han agradat més, expressant emocions, sentiments o opinions concretes. D'altres, sovint els de caire més polític o social són volgudament més abstractes, fugint d'una simple pàgina de successos o de l'exabrupte personalitzat. Tant si l'origen és una noticia d'un àmbit ampli o un fet més concret, la seva traducció en poema, l'anàlisi que implica, sempre és aplicable a diferents nivells de complexitat i el lector pot remetre's a un o un altre.

El que hi exposo sovint doncs pot entendre's com propi ja sigui del nivell de relacions interpersonals quotidianes (micropolítica), com de les relacions de la política institucional (partits, parlamentarisme), com de la macropolítica (relacions geoestratègiques). Això és possible perquè com ensenyen la teoria general de sistemes i les teories sobre les estructures jeràrquiques, sovint hi ha homomorfismes (estructures para-l·leles entre grups de components) o isomorfismes (coincidències estructurals punt per punt) entre els diferents nivells de complexitat, ja sigui a la natura o a la societat.

Uns darrers poemes que hi podeu trobar són els de caire més surrealista que, de tant en tant, m'agrada introduir. El surrealisme beu de la psicoanàlisis freudiana i remet al concepte d'inconscient. A nivell inconscient predominen els anomenats processos primaris, que sols en passar a la consciència, al pensament organitzat (processos secundaris), són sotmesos al filtre del sentit comú o de la lògica pròpia de cada cultura o concepció del món. En els somnis, per exemple, afloren aquests processos primaris, no basats en les restriccions del llenguatge, sinó regits per figures com les poètiques

(metàfores, metonímies....) de base analògica, on uns fets substitueixen a uns altres, o bé s'ajunten elements diferents o fins contradictoris.

El surrealisme juga aquest joc partint del principi de posar junts elements contraposats o sense cap relació per trencar amb el llenguatge i pensament normal i apel·lar a l'inconscient. Aquests poemes doncs s'apropen més al llenguatge dels somnis o a provocar una sensació o reacció nova davant de quelcom inesperat. Son en conseqüència poemes oberts. Cada lector en pot fer una lectura diferent, li poden suscitar diferents emocions o sentiments. No hi ha una lectura o interpretació correcta.

c) La tècnica de treball

La necessitat d'escriure un poema, a part de la seva funció terapèutica d'explicitar els neguits per exorcitzar-los, pot sorgir com una idea general a exposar, que després ja s'anirà perfilant en la seva forma, o com una idea més concreta a desenvolupar d'una o altra manera a mesura que el vaig escrivint.

Sovint hi pot haver alguns versos inicials i una idea general clara. Com avanci pot dependre de diferents factors. En aquest sentit la definició d'aspectes formals de l'expressió, com la rima o les figures poètiques, poden determinar com s'acabi concretant.

S'acostuma a pensar en la rima com una cotilla per la creativitat i la llibertat expressiva. Per a mi , a part d'ésser la responsable junt amb la mètrica de la musicalitat i el ritme del poema, dels que ja he assenyalat la importància, no és cap restricció sinó un estímul creatiu. Puc dir el mateix de la cerca de figures poètiques. Aquestes a cops sorgeixen espontàniament. D'altres vegades cal cercar-les. Tant en la rima com en el lèxic, quan cal, faig servir diccionaris de rima i de sinònims. Per exemple, la necessitat de trobar la paraula que rimi amb un vers concret porta a descobrir termes en què no havia pensat i a enriquir el llenguatge, com així també la cerca de sinònims. Poden portar a afegir una idea que hi encaixi i deixar la d'aquell vers per més endavant.

Un altre factor que m'ha esperonat en aquest sentit ha estat la lectura d'un bon gruix de poetes catalans. Ha esdevingut una bona font per la recuperació o descobriment, per part meva, de mots que m'han encisat especialment i que he volgut recuperar en alguns poemes. Sobretot clàssics com Verdaguer o Carner i també Espriu. M'ha portat en alguns poemes a assajar un altre mètode creatiu: fer llistes de paraules que m'enamoraven i marcar com objectiu enquibir-les totes en un poema. Evidentment les possibles combinacions entre elles, el seu sentit dins del poema, el seu possible us

figurat, etc, així com el resultat final sempre ha anat marcat pel meu estil, fites i idees coherents amb la meva tònica general.

Un altre experiment creatiu, amb punts comuns amb l'anterior, ha consistit, en el cas del poema "Al·literacions cosmològiques", a fer servir la rima com a detonant creatiu. Em vaig proposar fer un poema amb les rimes "àtic", "ètic" i "òtic". A partir d'aquí vaig elaborar un llistat important de paraules amb aquestes terminacions. Després va caldre trobar el seu lloc en la construcció del poema, ajudant alhora a construir-lo i a anar definint així el significat a transmetre pel poema. Havia d'incloure-les totes o quasi totes i encaixar, lògicament, en el meu marc ideològic i poètic general.

En conjunt, a nivell personal i penso que pel lector, en un altre sentit , aquest procés també suposa una tasca gratificant de millora de la nostra llengua tant maltractada per propis i estranys.

La rima és alhora un bon element d'experimentació. Es pot jugar amb rimes senzilles, tipus rodolí, o ABBA, o ABAB, etc. o més complexes i subtils. O canviar o saltar-se la rima al mig d'una estrofa, variar-la en diferents estrofes, combinar varies rimes, introduir versos que se la salten, creant una certa sorpresa. Ara bé allò important , que no vol dir sempre aconseguit, és arribar a una bona musicalitat i ritme del conjunt del poema. I una cosa encara més difícil, aconseguir un isomorfisme, o sigui un paral·lelisme, entre forma de l'expressió i forma del contingut, com a millor manera de transmetre o fer arribar aquest darrer.

El llenguatge sempre parteix d'unes proposicions pròpies (contingut a transmetre) i unes proposicions figurades (com s'acaba transmetent el contingut). La funció d'aquestes darreres és afavorir el contacte amb el receptor i la seva implicació. Això és sabut des de la retòrica aristotèlica i empleat encara per la publicitat, la propaganda i la literatura en general. Les figures retòriques tenen part d'aquesta funció. La diferencia entre les figures retòriques i les figures poètiques només rau en el seu grau d'usualitat o originalitat. Metàfores instituïdes, catacresitzades, en fem servir a la parla comuna, com quan diem "els braços" de la butaca. D'altres tenen alternatives possibles, tot i ser tòpiques i conegudes com, per exemple, si parlem del "colós" en flames. El que caracteritza a la "metàfora" poètica és la seva distància paradigmàtica respecte al concepte propi que es vol expressar. Que resulten inesperades, creatives, enriqueixen el llenguatge i, en darrer terme, conviden a canviar la forma que tenim de concebre una realitat concreta.

Espero que us vingui de gust acompanyar-me en aquest petit viatge

iniciàtic d'eixamplament de les realitats quotidianes i que la lectura us sigui lleu.

FRANCESC MARCÉ I PUIG

Escampes llavors, polsegueres, auguri de mort i de vida;
t'emportes les fulles cantant, a l'atzar;
i clapes de llum la terra atuïda,
i voltes de rares escumes els pàl·lids miralls de la mar.

Josep Carner. "El dia revolt", (fragment)

POEMES IMPERTINENTS

1. JOIÓS ENTERRAMENT

S’acosta l’enterrament
d’un altre any que se’n va.
Acomiadem-lo alegrement
però sens caure en oblidar.

Ja som un any més vells.
Ves a saber si un any més savis.
Esperem que menys mesells
però sempre amb la rosa als llavis.

Oblidem-nos de girar full.
Que no ens pugui entabanar
qui amb els seus embulls
diu de les pedres fer-ne pa.

No ens calen enterramorts
ni messies amatents.
Conreem els nostres horts
com pagesos combatents.

I si costa avançar
escoltem un bell Adagi.
Que no ens venci la recança,
ni ens aclapari el contagi
de qui ens vulgui anorrear
pispant-nos l’esperança.

30 de desembre del 2024

2. VIDES CONSUMIDES?

Què n'han fet de les nostres vides?
Volen fer-nos creure que no n'hem tret cap guany.
Ja acumulem massa energies consumides.
Ara que comença un nou any
deixem de creure en el rei Mides.
Potser ja cal que diguem prou, enguany.
Deixem de fer de Vestals ajupides.
Deixem de brindar amb xampany
volent recosir costures descosides.
No caiguem més en el mateix parany.
Deixem d'actuar com mascotes arraulides.
No beguem més de la font de l'engany.
Alliberem-nos d'ànimes encongides.
Abandonem la filosofia del plany.
No ens calen ni aprovacions ni crides,
ni viure pendents de cap nou averany,
ni extorsions emocionals de cap pretès company.
Abandonem el mite de la maduresa.
Deixem d'actuar com criatures desvalgudes.
Tenim prou alforges per a qualsevol contesa.
Deixem d'arrapar-nos a il·lusions conegudes
sens morir d'èxit a cada nou afany.

2 de gener del 2025

3. VISCA L'ESPECTACLE

Ni mànigues arromangades,
ni músculs ben peixats.
S'ensuma una altra anyada
de capsigranys ben grillats.
Fa temps que totes les fornades
engendren peces esberlades.
Fa temps que totes les collites
ho són a misses dites.
Tots atents al darrer opinaire
amb consells de pa sucat amb oli,
que no sap de res o de no gaire,
però fa que tota closca grinyoli.
Tots atents a l'espera d'un miracle,
que ja no va ni de pans ni de peixos,
sols d'addictes a l'espectacle
d'un pobre reflex de si mateixos.
Ja no cal ni pagar entrada,
cada dia es festa grossa,
amb cada nova albada
de l'univers de la brossa.

20 de gener del 2025

4. SÒMINES

Enguany es multipliquen els sòmines,
deixebles de la cultura de l'engany,
encegats adoradors d'andròmines,
que creuen que somicar engendra guany,
que així engrossiran les nòmines,
tot gemegant i delitant-se en el plany.
Que volen arreglar el món amb vitamines
sens que calgui obrir cap pany,
que tracten als altres com joguines,
sens distingir l'u de maig de cap d'any.
Valedors de velles noves doctrines
que ofereixen felicitat sens cap afany.
Però tampoc cal capficar-s'hi,
doncs ja ho deia el vell refrany,
que de Joans, Joseps i ases
n'hi ha a totes les cases.

6 de febrer del 2025

5. SORPRESA!

Després d'olorar la llibertat
revifen els dimonis enterrats.
Després de flaixos d'intel·ligència
déu nos en guard de la ciència.
Desprès de la saviesa pretesa
torna a regnar l'estupidesa.
Després d'allò de sexe, amor i pau
hem de passar el dia digerint gripaus.
Quin cansament tant de despropòsit.
Tant picar pedra no ha deixat cap pòsit.
De fet, així és com ens volen, ben cansats,
farts, avorrits , rendits i ben callats.
Però seguirem donant la tabarra
malgrat ser assetjats arreu amb tant de barra,
que al cap i a la fi tot això no és cap sorpresa,
que fa temps que estem curats d'espants,
que hem après a esquivar la gent sotmesa,
que ja no busquem gangues als encants,
que no confonem humiliació amb gentilesa,
que no ens encanten les sirenes amb els seus cants,
que ja no diem, calleu que hi ha roba estesa.

6 de febrer del 2025

6. RAMPOINES

Bombetes apagades,
llums fosforescents,
drons que no s'enlairen,
capses escapçades,
flors com escarment.

Rampoines enjoiades,
musclos amatents,
burxen a les comares,
fent veure que flairen
olors renovades
que venen de ponent.

No encengueu espelmes,
ni colliu bolets,
ni pagueu per respirar.
Defugiu la mar en calma,
poseu-vos els barrets
i no us deixeu engalipar.

9 de febrer del 2025

7. MORIR DE RUMIAR

La màscara africana
em mira tota ufana.
Empassar-se el món com un cigró
no pot ser mai la solució.
Son massa alternatives
per unes pobres formigues.
Potser quan l'han fabricat
s'han oblidat d'omplir-li el cap.
Ves, que de tanta confusió
no en pot sortir res de bò.
A base de rodolins
potser s'obren nous camins
per on poder transitar
sens morir de tant rumiar

15 de febrer del 2025

8. FINALMENT

Sembla que finalment ens hem trobat.
Han hagut de passar anys per poder fer-ho.
Sempre resta allò de què hauria passat
si haguéssim mogut abans el pandero.
Però no porten enlloc tals pensaments
del que hagués pogut ser i no fou,
doncs el passat ja no té fonaments
i poden menar a enfonsar-se en un pou.
Ara som presoners del que vindrà
i tot és possible anys a venir,
prô tot i saber que tot té la seva fi,
és de rucs capficar-se en si s'esdevindrà.
Les cartes són ara a les nostres mans.
Som els conductors de la nostra partida,
lliures productors dels nostres guanys.
Sols de nosaltres depèn si serà o no reeixida.

19 de febrer del 2025

9. CONVIDATS DE PEDRA

Oligarques desenfrenats
engoleixen mil pelacanyes
que sobreviuen astorats,
ansiant ser Molocs amb banyes,
per poder passar-hi comptes
abans que sigui massa tard.

Mil ulleres esbiaixades
beuen de la font de la veritat,
cercant ser estimades,
o bé arribar a ser comtes
pels serveis prestats,
per les faules vomitades.

I la resta va i s'ho mira
des d'un globus penjat,
assistents a un drama,
potser una tragèdia,
o bé una martingala,
on no se'ls ha convidat.

26 de febrer del 2025

10. VES QUINA XARANGA

Regalims de llum
buiden l'esperit
sense fer gaire profit.
S'escolen pujol amunt
Presoners del seu perfum.
Ves quina xaranga
que han organitzat
sens ni tan sols existir;
sens fer gaire bullanga
per tal de no sofrir.
Si fossin aigua
serien bombolles.
Si un tros de pa
ni tan sols les molles.
Perdonem-les per no sentir
i també per no alenar,
que els fruits del somieig
són espurnes folles
filles del desig.

27 de febrer del 2025

11. QUE ELS BOMBIN A TOTS

Que bombin a tots aquests farsants,
que juguen el joc de bons i dolents
des del seu pedestal estant.
No deixeu que us confonguin
amb els seus cants eixordants,
amb sa xerrameca ardent,
on ens tracten de passerells
i el que ens volen és ben mesells.

Cap d'ells és millor que els altres.
Tots tallats del mateix patró.
El que els sobra son galtes.
Tothom aplaudint amb les orelles,
com si n'hi hagués lliures de faltes,
com si n'hi hagués cap de més bò.
Molts ni saben el que volen
però tot ho recargolen.

No anem enlloc amb aquests cabdills,
que encara es creuen investits per déu,
sens saber a qui serveixen.
No som ni serem mai els seus fills.
Sols ens volen serfs del seu feu.
Per on van les plantes no creixen.
Sols són simples espantalls,
retorçant-se en ses abjectes balls.

6 de març del 2025

12. PETIT DESFICI

Petricons de vespes molles,
engarjolades a les olles,
es mengen totes les molles,
desfilant a tota virolla,
com si fossin mosques folles
marxant sobre les tovalles.
No és cap ninot de falles,
ni fruit de massa ampolles,
ni la testa fent bombolles.

Podeu dir: què t'empatolles?
Ni tan sols fas pessigolles.
Ni esquinces pas les malles,
ni aties les rialles,
ni obres noves batalles,
ni engendres noves colles,
ni tampoc trenqués argolles
amb el verb amb què forfolles
idees bocamolles.

Perdoneu-me l'exercici.
Tampoc n'hi havia per tant.
No vull acabar a l'hospici,
condemnat com la gent gran.
Sols ha estat un desfici,
dels que hi ha de tant en tant.

18 de març del 2025

13. LLAMPS I TRONS

Llamps i trons,
olor de terra molla,
desvetllant el temps perdut,
l'oratge que ens colla,
desvetllant el cor eixut.
Rius i pons,
engolint la ment folla,
no passant mai més per l'embut.
Ni el pollet ni la polla,
ni un gall esmaperdut;
ara cal fer bullir l'olla,
malgrat tot sigui brut.

Tornem a començar;
ha tornat la puput.
Tant és l'ahir com el demà;
mai sabrem què ens ha mogut.

23 de març del 2025

14. LA PUPUT

Avui ha tornat la puput
de la seva estada a l'Àfrica.
No para amb son bec punxegut
i sa ploma fantàstica,
cercant un i un altre cuc.
Però tot i el plomatge espatarrant,
diuen que la pobra put.
No cal fer-hi política,
ni plantar-li cap escut.
No és pas res preocupant.
Perfecte no hi ha ningú.
Fins i tot en un món rodó
qui més qui menys fa pudor.

23 de març del 2025

15. CRESCENDO

Dolça serenitat,
capvespre de primavera,
sons inesperats,
no cal cap espera.

30 de març del 2025

16. EL DIA DESPRÉS

Eclipsi de sol,
pols de lluna,
tan sols borrissol
amb gust de pruna,
o fava tendre
que no es pot vendre.
Eunucs de dol
regnen la runa
sota una col
difícil d'estendre,
com un corriol
amb fita comuna
que ningú sap entendre.
Tant de desconsol
per sols una engruna
fàcil de prendre,
que ni inflama grisol,
ni dona fortuna.
Amb ulls de mussol
negat per aprendre,
mancat de llacuna
on perdre el control.
Tot just marejol
per tempesta bruna,
com si acomplís consol
el fet de suspendre,
com si ja n'hi hagués prou
amb el fet de pretendre,
restant al subsol.

30 de març del 2025

17. JOCS

Jocs, juguem a jocs,
jocs estrambòtics,
jocs insubstancials,
uns jocs superflus,
d'altres necessaris,
jocs on calen llocs,
d'altres llunàtics,
jocs en espiral,
jocs sense cap plus,
sols abecedaris.
Jocs per competir,
d'altres solidaris,
jocs on calen focs,
o amb final inconclús,
alguns jocs fanàtics,
jocs tan sols per eixir
o per llepar-se els llavis.
Som tan mal jugadors
que a les pedres veiem flors
tot creient-nos savis
i per tal de no patir
sovint restem
amb la mel als llavis
i amb cara de badocs.

1 d'abril del 2025

18. MAL DIGERIR

De tant mal digerir
s'acaba amb oclusió intestinal,
així com de tant dormir
se'ns passen per l'engonal.

Els caps massa eixerits
destorben als qui fan i desfan.
S'estimen més que ens piquem els pits,
que siguem cada dia més bons jans.

És la cultura del silici
maquillat de gaudi o desfici,
a la que no hi guanya ningú,
ni tan sols els amos del grisú.

1 d'abril del 2025

19. RITUALS

No cal obsessionar-se
amb rituals encarcarats
encara que ens ho diguin
els guardians de la moral,
aquells per qui cuidar-se
és anar tapant forats,
no fos que els resultats siguin
quelcom fora del normal.

Ai, aquests que ens volen
ben drets i alineats,
més val que no menystinguin
allò que és mostra desigual,
les aus que no volen
com ovelles en ramat.
Ara que no ens vinguin
amb aquest sacramental.

Que malgrat que siguem orbs,
coixos o passerells
gràcies als seus bons oficis,
també gaudim d'altres desficis
que no ens deixen tan mesells,
tot i que per ells siguin sols destorbs.

1 d'abril del 2025

20. COÏSSOR

Coïssor de cel,
coïssor de vida,
formigueig d'estel,
formigueig a mida;
vestit que no abriga.
Que fàcil deixar-se endur
per un judici massa dur.
Que fàcil tirar un vel
sens trobar l'eixida;
confondre cabells amb pèl;
o engegar-ho tot a dida
si les cames fan figa.
A voltes massa madur,
a voltes massa insegur,
a voltes tan rebel,
a voltes massa fidel.
Mai l'ànima arraulida.

2 d'abril del 2025

21. LES QUATRE ESTACIONS

Ni a l’estiu tota cuca viu,
ni l’hivern és cap infern.
Que a la tardor no governi el plor,
ni a la primavera la falsa espera.
Tan sols els pollets fan piu piu.
Cap bon moment és etern,
ni totes les flors fan bona olor.
Sols qui massa espera desespera.
Que no ens toqui el voraviu
aquell pànic a l’avern
que ens fa anar de corcoll.
Diu la saviesa popular
que, per tal de fer drecera,
no deixem la carretera.
Però tampoc cal refiar-se’n massa,
doncs no sempre any empeny
qui tan sols dia passa.

3 d’abril del 2025

22. QUÍ HO HAVIA DE DIR

Qui ho havia de dir
que aquell gran esperit
sols era esperit de vi.
Sols qui té grans esperances
acaba amb grans decepcions,
si són sorgides de recances
o de falses il·lusions.
Sentit tràgic de la vida,
metzina per gent adormida,
que viu a empentes i rodolons,
quan amb prou feines reeixida
li esbotzen les raons.
Sovint ens deixem emmirallar
per qui sols ens vol anorrear.

3 d'abril del 2025

23. PAGA LA PENA

Paga la pena fer camí
malgrat no es tingui cap destí,
potser per allò que es diu
que més val el viatge
que l'arribada a port.
No fa falta cap motiu,
ni cap excés de coratge,
ni invertir-hi un gran import;
sols prou esma per subsistir
i prou força per resistir.
Si ataquen no retrocediu,
prô si cal pagueu peatge.
No serveix pas fer-se el mort.
Prô diguin el que diguin,
sovint va bé saber on vas.
No assolir mai l'objectiu
et transmuta en hostatge
de la zona de confort;
com un llibre en un prestatge
sense que mai se'l mirin;
com un foc sense caliu;
com viure en un miratge.
Més val ser un cas com un cabàs,
per molt que d'altres se'n riguin.

4 d'abril del 2025

24. NOVES ALBADES

Ombra plaent,
dolça onada,
terra punyent
que a tots empara,
just quan el jorn
tot just s'acaba.
Sol fugisser
d'altres contrades,
que cerques recer
i ho fas endebades.
Reflex d'espill
de cor amatent.
Calor de forn
que viu de lloguer
quan van maldades.
Ai pobre fill
d'esguard falaguer,
mancat de sojorn,
fidel de les fades;
ja arribarà el teu torn
en noves albades.

5 d'abril del 2025

25. NI

Ni tovalles esfilagarsades,
ni núvols atrotinats,
ni cap hivern que no neva,
ni déus sol esbiaixats;
cap vivència si no és nova;
prou de despertars malcarats
o moixaines massa estovades.
Tampoc recances dins del cap,
ni il·lusions forassenyades,
ni pluja dalt del terrat,
ni cap elf posant a prova;
cap pedra dins del pap;
prou aus fènix d'ales retallades
o que el foc se'ls hi ha apagat.
Ni muntanyes que s'obren soles,
ni mars oberts per on passar,
ni tempestes descontrolades,
ni rumiar si després d'ara hi ha demà,
ni deixar cap desig mig esberlat.
Cap desencert inoportú.
Qui ara té el torn de paraula...
I tan sols tu.

6 d'abril del 2025

26. PELL SUAU

Pell suau, tela de seda,
llenç de lli o de cotó,
no pas de nylon o cartró,
perdut en tan dolsa cleda,
pel teu tossal fent incursió;
caçador en temps de veda,
endinsant-se a la fageda
que li fa de protecció.
Confluïm sense sordina
deixant caure la cortina,
sens finestra ni porticó,
amb un cor que no es refreda,
lluny de la caverna de Plató,
com dos cossos d'excursió
sens pilot a la cabina,
dos alens que es conjuminen,
com si sols bateguéssim tu i jo.

11 d'abril del 2025

27. CAP VELL JOU

Fugint de les galernes que ens assetgen
vaig aterrar als teus braços,
lluny de tempestes botifleres
i de golafres que et desmengen.
Recorrerem noves lleres
malgastant amor a cabassos.
I si mai en tenim prou,
ens direm adeu sens enrenou,
que la nostra fal·lera no admet recança,
doncs no la tenalla cap vell jou,
ni vol reblar cap mancança.
Tot just un jaç on tot és nou
i on tot despit hi fa vacança.

26 d'abril del 2025

28. NO RES

Ni poc, ni massa, ni gaire, ni gens,
no res.
Sovint hi ha massa coses que no fan el pes.
No sou ni tu, ni ells, ni altres, ni nosaltres.
Potser massa brogit empotinant l'ambient,
empastifant les aigües d'un gran torrent,
parint a tort i a dret massa "vosaltres",
un espantall sens ànima que no se sap on és,
que no és poc, ni massa, ni gaire, ni gens,
no res.

28 d'abril del 2025

29. EL NO-RES

El no-res ha vingut per quedar-s'hi.
La xerrameca del mareig quotidià
es fon en turbulències que no pot aturar.
No cal cap geni que intenti escarrassar-s'hi;
ningú sap cap on la bola pot girar,
ni tan sols si demà encara girarà.
Ni amb prou feines una bona catarsi
pot transmutar les espigues en pa.
Tan se val què pugui passar o què passi
quan sols es fingeix que es gesta un demà.

Benvingut sigui doncs el no-res
en el nou regne de la buidor,
on tan és un cop de peu com un bes,
un hotel de luxe com una presó.
Que cadascú porti doncs el seu pes,
però, si us plau, deixeu de fer el ploricó.

29 d'abril del 2025

30. REBUSCANT

Rebuscant en el mar de lletres
de tantes fesomies conegudes
que tinc ànsia per descobrir;
com si caminés a les palpentes
per dreceres desconegudes,
però albirant un bon destí;
cercant el meu mateix reflex
en tant d'altres que em van precedir;
vaig acotant un món complex,
a voltes més simple del que hom pot predir.

És una cadena, baula a baula,
que, avançant com gata maula,
pot mutar en diabòlica espiral
vers un univers novell sense fi.

5 de maig del 2025

31. COLLONS!

Rellegint els poemes
que el pare dedicà a la mare
quan ella ens va deixar,
l’he recordat assegut a taula,
perdent de cop la flema,
com si cerqués empara
al sojorn d’un déu llunyà,
sens que valgués cap paraula,
descarregant breument la ira
de continguda impotència,
com qui res no espera del demà.

Cop de puny sobre la taula
i de l’ànima un “collons!,
com si la mala paraula fos
com ara un passaport
per refer nous horitzons.

5 de maig del 2025

32. FANTASIES

Avui escriuré un sonet que no soni,
dedicat a algú que no existeix,
així no hi ha perill de què abandoni
a qui l'estima amb escreix.

És l'avantatge dels éssers de somni
a qui sols despulla qui els vesteix,
que permeten fer-se l'orni,
tot i no haver-hi cap espiga al seu feix.

Compte però, que un empatx de fantasia,
tant si és de nit com al migdia,
pot fer anar pel pedregar

a qui sols persegueix quimeres
sens haver viscut mai de veres
i que sols sap tirar sens engaltar.

6 de maig del 2025

33. TA PRESÈNCIA

Quan ta imatge ix
pel marc de la porta,
esdevé embruix
ta presència forta;
un missatge fonedís.

Ta presència omple
tota l'estança,
trastocant la balança.
El vent se l'emporta.

Tos ulls xoquen
amb la meva mirada,
pessics de no res,
de partida guanyada,
on tothom surt Il·lès.

11 de maig del 2025

34. POETES

Poetes, estafadors,
retorçats malfactors,
lladres de paraules,
que sovint ningú entén,
potser ni tan sols vosaltres,
que les llenceu alegrement
al vent.

Divinitzats fins l'èxtasi
per sapastres que admiren,
qualsevulla que sigui,
vostre darrer desbarrament.

Competint per ser més esnobs
que els vostres antecedents,
malgrat això suposi
perdre pel camí els esclops.

Heu abandonat el so
i el ritme de la cançó,
l'únic que us redimia
de tanta pretensió.

Tant és si canteu floretes
o la vida dura
del treballador,
les orelles son estretes,
ningú sotja tanta llagrimeta
ni creu que aneu de debò.

Però llueix fer veure
que se us admira i coneix,
fins i tot a la majoria,
que no us escolta
i ni tan sols us llegeix.

Malgrat tot seguiré fent poemes,
ni que sigui per pur onanisme,
per apaivagar les pròpies penes,
per notar la sang a les venes,
com un joc d’espiritisme
d’algú que ni tan sols és creient.

12 de maig del 2025

35. CELEBRACIONS

Hi ha a qui no tempten les celebracions,
com si defugir els aniversaris
pogués segrestar infinitament el temps.
A mi em plauen aquests rituals,
que suposen anar afegint graons
a tot aquest tràfec diari,
que fa la viu viu entre modestos extrems,
que transita per massissos poc alts.

Aquests accents fixes però puntuals,
institueixen tot un costumari
de dates que avancen a salts,
però que convaliden Il·lusions,
deixant de banda que siguem mortals.
Talment com disculpes per compartir els rems
més enllà d’un minúscul aquari.
Com un bon antídot per segons quins mals.

Excuses que afermen que no hi ha vincles trencats.
Que seguim amatents al peu dels canons.
Que foragiten greus alteracions
en tot allò que considerem nostrat.
Que fan que el món no s’aturi
malgrat els possibles assalts.
Fingint que no hi ha res que ens deturi.
Que no han minvat els ideals.

Benvingudes doncs les celebracions
si aporten nova saba per seguir endavant.

16 de maig del 2025

36. SI FA O NO FOT

Uns prohibeixen en nom de déu,
d'altres en nom de la llibertat.
Si fa o no fot.
Uns rampinyen fent veure que no es veu,
d'altres pel bé de la societat.
Si fa o no fot.
Uns es guillen cercant felicitat,
d'altres esperant el jubileu.
Si fa o no fot.
Uns malden per salvar el món,
d'altres per enfonsar-lo.
Si fa o no fot.
Uns odien els rodamons,
d'altres pretenen purgar-los.
Si fa o no fot.
Diuen que és toquen els extrems
i sovint és veritat.
No pas perquè el centre sigui la solució,
sinó perquè ambdós veneren tòtems,
intentant eludir la realitat.

17 de maig del 2025

37. AMICS

Amics, uns de presents,
d'altres periòdics
i uns altres de latents,
que no vol dir oblidats,
sols sens vincles metòdics,
mancats de cites urgents,
no sotmesos a necessitats.

Amics, uns perseguits,
d'altres fruit de l'atzar,
però sempre escollits,
resultat d'una atracció,
que han fet vibrar el radar,
que ens fan sentir acollits,
lluny de fantasmes de ficció.

Amics, reflexos diferents,
espills del nostre rostre,
que no ens deixen deformar
la imatge que està emetent
el nostre cos com a mostra,
on no si val aparentar.

Amics, si no són sobrevalorats
i encara menys menystinguts;
qui ens deixa ser presentats
tal com som, sense embuts.

20 de maig del 2025

38. MARSOPES I HOMENETS

Diuen les marsopes,
no volem menjar sopes.
Diuen els dofins,
amagueu tots els vins.
Ai, ai, què hem de fer,
si no hi ha mel al femer.

Diuen els conills,
no volem tenir més fills.
Diuen els pardals,
per què som tan animals?
Ai, ai, què hem de fer,
si no hi ha peça al teler.

Diuen els oriols,
res a veure amb els mussols.
Diuen els ossos,
per què som tan grossos?
Ai, ai, què hem de fer,
amb tot aquest merder.

Diuen els homenets,
per què tenim el cul estret?
Diuen les donetes,
per què cal ser bufonetes?
Ai, ai, què hem de fer?
Mala peça al teler.

20 de maig del 2025

39. TOTS AQUESTS

Tots aquests que ens encolomen com d'alt standing
i la seva munió de seguidors encisats,
que troben remei, en la identificació,
a tots els seus somnis irrealitzats,
que troben en el contacte una nova escalfor,
sens por a què tiris o troians els demandin.

Tots aquests que comparteixen neollengua,
que permet que es reconeguin entre ells,
que quan plou tinguin un bon paraigua,
que fa que deixin de sentir-se mesells
i que les pors desfilin pel desaigua.

Tots aquests, és igual de quin color siguin,
què portin dins del cap o a qui pessiguin.
Tant és si son tiris o troians,
si mengen carn, cebes o enciam;
tots adoren el mateix ciri,
que se'ls fon entre les mans.

20 de maig del 2025

40. CERDANYA

Mig calmós el Segre
esdevindrà irat
quan el de la Llosa,
coent, de mala gana,
tot just se li entrega,
com si li fes nosa,
mentre per sa ribera,
sota bedolls i salzes,
frares de verneda,
matafocs i orelles d’ase,
s’afanyen a fer-hi estada,
perseguits per les àries
de la descarada merla,
que canta, canta i canta
i mai no para,
talment com si els digués,
afanyeu-vos a viure
que el món s’acaba.

26 de maig del 2025

41. ANHELS

Vull flairar el teu ànim
per fer garlandes d'or
amb la llum del teu alè.
Voldria ser magnànim
lliurant-te un gran cor
com a signe de bona fe.

Trobar noves paraules
per defugir la mort
quan no se sap què fer,
adobant les velles baules,
que em feien ser més fort,
que m'ajudaven a ser.

Vull enllaçar el teu ritme
entorn del meu desig
que dia a dia creix,
lluny de tot algoritme,
tan sols un simple goig
renovat a tota hora amb escreix.

Entortolligar-me amb ton deler
com si no calgués res més,
somniant futurs brillants,
que no ens fugen de les mans
com un vers que no rimés,
que alcen, cada cop més grans,
proa i popa del nostre veler.

30 de maig del 2025

42. CONFLICTE

La vida és conflicte,
del conflicte neix
i amb el conflicte creix.
No cal sortir-ne invicte
perquè tot giri sobre un eix.

El conflicte és emergència
de solucions més escaients.
No es tracta d'indulgència
sinó de nous tocs a sometent.
De noves experiències
que permeten anar fent.

Hi ha dues alternatives,
dues cares mig ixent;
conformar-se amb lavatives,
o arriscar per seguir creixent.

5 de juny del 2025

43. PENTINAGATS

Hom diu que qui no té feina
el gat pentina.
I és de veres que cal temps lliure
per dedicar-se a la mixina.
No cal cap eina
per inclinar-la a viure.

Qui va massa atrafegat
mai pentinarà cap gat.
No tindrà temps per escriure,
ni per somnis de cap mena,
obsedit en sobreviure.
Si ho pensem bé, és una pena.

Pentinagats del món uniu-vos!
No actueu com gats escaldats.
A base de pentinar i pentinar
és com arribeu a enaltiu-vos.
No pas actuant com soldats
que ni es plantegen despertar.

7 de juny del 2025

44. TRIANIVERSARI (201 ANYS)

Ara que atresorem
més de dos-cents anyets,
en concili hem decidit
que, al marge del que fem,
ningú ens farà mai més el llit.
Som una mica grandets
i, veient com està el món,
ja no ens aturarem,
que les coses ara hi són
i en un no res no hi són.

No cal que ens doneu el condol,
doncs després de gran meditació
i a despit de tota comunió,
hem decidit emprendre el vol.

12 de juny del 2025

45. EL PLANETA DELS SIMIS

Ara que aquest món s'acaba
i sembla que s'imposa el merder
més val no dir ni fava,
que apagui el llum el darrer.

Hom vol salvar el planeta
i el que vol és salvar el seu,
el que amb sa mirada estreta,
és l'únic món petit que veu.

Ara que arreu governen sonats,
megalòmans d'egos inflats,
obsedits amb son benefici,
que sols saben trencar plats,
mare meva quin desfici.
Tots actuant com infants irats.

N'hi ha que xalen sens embuts,
d'altres fans de l'eufemisme.
Tot dura menys que un esternut.
Tot lliscant cap a l'abisme.

Ara bé, al marge del discurs,
sembla que el planeta se'n riu.
Anirà seguint el seu curs
com fa qualsevol riu.

Que no som el centre del mon,
ni la única vida és la nostra,
que a l'univers tant li fa
si de cop s'enfonsa un pont
o ens cau pel cap el sostre.

22 de juny del 2025

46. CALORS ESTIVALS

Al juny, amb l'arribada del solstici,
els cervells traspuen calors estivals.
Ho pot semblar, però no és cap vici,
al·lucinar conills brollant del voral.

Qui més qui menys engega una guerra,
amb cara de què el ventre li fa mal,
tractant a tothom com una desferra,
com si res, passant-se el món per l'engonal.

És demanar la lluna en un cove
pretendre que d'on no n'hi ha en pot rajar.
Un deliri no és pas una bona nova,

ni fugir és pas anar més enllà,
ni a mastegots la societat s'estova.
Tampoc pot florir or d'on no n'hi ha.

22 de juny del 2025

47. BUFA

Bufa ventet de garbí,
enduu-te tanta basarda,
que ja n'hi ha prou de patir,
prou de tanta hora isarda.

Aigua passada no mou molí
ni al matí ni a la tarda.
Qui ho havia de dir,
tanta patuleia bastarda.

Tant d'orient com d'occident
bufen males marors.
El passat és mort, no hi ha present,
ni veritats, tan sols rumors.

Els ocells aixequen el vol.
Potser cal imitar-los,
per cercar algun consol
si no podem trencar motllos.

23 de juny del 2025

48. REBEL

Sempre he volgut ser rebel
perquè el món m'ha fet així.
No són pas cosa meva
les puntes de coixí.

Prô en el fons massa integrat,
o ocell sens eixir del niu.
Potser per comoditat,
doncs de somnis també se'n viu.

Tots som fets de contradiccions
que intentem superar
a empentes i rodolons,
que de miracles no n'hi ha.

Al final tots arribem enlloc
i tot sembla una il·lusió,
tant si som gel com foc,
afalacs o coïssor.

23 de juny del 2025

49. IMPREVISIBLE

Ets tant imprevisible
com aigua torrentosa.
De cop tot et fa nosa,
no et sosté ni un imperdible.

Voldria fixar-te
com un quadre a la paret
per poder contemplar-te
fins perdre l'alè.

Potser ets lliure com el vent
o tan sols capritxosa,
arrauxada com torrent
o una cloïssa closa.

Potser mai ho sabré del cert
si ets un oceà
o una mar rondinosa,
si solcar-te és un encert,
si ets aquell indret
on l'amor s'hi posa.

23 de juny del 2025

50. CADÀVER EMPOLAINAT

La nostra llengua és morta.
Entre tots l'hem estossinat,
mentre obríem la porta
a qualsevol veïnat.

El gran germà s'ho mira,
feliçment i espaterrat,
doncs li hem fet la feina,
aplaudint entusiasmats.

Ens han furtat consciència
i el cervell colonitzat.
Creiem honrar els orígens
quan ni resta identitat.

No és multiculturalisme
deixar-se donar pel sac.
Esclaus aplaudint l'amo
que els ha anorreat.

Llengua i pensament
son una sola corrent.
Sols es pot estimar
a qui t'ha sabut respectar.

No hi ha solidaritat
entre pobres masovers
i rics apoderats,
entre coloms i esparvers.

Ja repiquen a morts
quan esglaien els propis mots,
quan sembla estrafolària
la parla que fou grandària,

quan és de prestigi adoptar

l'estil de qui no és germà,
avergonyint-se del propi
com si fos cosa de cronopis,

quan es creu que per segons què
la parla mare no fa el pes,
quan es pensa que fa bona manera
injectar mots de llengua estrangera.

Sobretot quan el pensament
ja no és com el dels pares,
sols simple afusellament
del de qui branda les vares.

Quan s'ha esgarriat gramàtica,
convertida en simulacre,
mentre es titlla de fanàtica
la que és objecte de massacre.

Celebrem grans festes,
però assistim a un funeral,
el de les nostres restes
i sembla que tant se val.

A ningú li estranya
dels lèmmings el suïcidi.
El món aplaudeix
el darrer genocidi.
Perquè hauria de sorprendre
que una llengua ja no hi sigui?

24 de juny del 2025

51. TEMPS DE VIURE

Ja és temps de viure.
No sols de sobreviure.
Prou clams de l'esprît,
plorant per no ser lliures
sempre a punt d'esclafit.

Torb que no irromp,
sempre tomb rere tomb,
mera fugida,
sempre guaitant l'alè
d'un follet que faci ble.

La vida és curta,
doncs el temps la furta,
sense punts per plors,
tan sols per flairar olors,
abans de marcir les flors.

Ningú rampinyant
delers que venen i van,
que sols son nostres,
tal núvols fugissers,
però són els nostres delers.

Que, consumida
tota aquesta vida,
sigui millor guany
tot allò que hem viscut,
més enllà de què diran.

24 de juny del 2025

52. CAPGIRAMENTS

Quan en nom de la diferència
ésser un reprimit esdevé normal,
no cal refer-se del que fa mal,
ni tan sols tenir-ne consciència.

Quan en nom de la tolerància
cal respectar els intolerants,
considerar-los els nostres germans,
venerant la seva ignorància.

Quan en nom de la solidaritat
davant qui humilia cal acotar el cap
tot mostrant-li agraïment
pel suposat bé de la comunitat.

Quan en nom de la igualtat
cal acceptar l'estupidesa
com una nova veritat
que ens aporta riquesa.

Vol dir que tots els termes s'han capgirat,
que en nom d'una cosa es defensa la contrària.
L'alienació ha vençut en nom de la llibertat.
Que creient-nos lliures som uns pàries,
que l'adversari a vèncer ha triomfat
i celebrem una victòria imaginària.

27 de juny del 2025

53. CONTES INFANTILS

Meu marrameu
per més que em copseu
no m'atrapareu
fa el gat esverat.

Cric catacric
diu el pobre grill
a l'àgil conill
encauant-se un xic.

Bub-bub bub-bub
fa el gos poruc,
plagi de lladrucs
de qui no té veu.

Muu brama la vaca
creient-se maca,
mancada d'espill,
lligada a l'estaca
com un míser ruc.

Salta l'esquirol,
tocant el flabiol,
amb cara de rata
amagant la cua
com qui no vol.

Bestioletes
d'un conte infantil
no gaire originals,
doncs d'aquests n'hi ha mil.

27 de juny del 2025

54. VISCA LA SÀTIRA

Cada dia m'agrada més
el sarcasme, la sornegueria,
bona arma quan no es pot fer via
o via fora el que no fa el pes.

Poca cosa ha canviat
des d'Aristofanes o Plaute.
Poc original la humanitat,
creient-se llesta, tan incauta.

Al final tan sols resta
el que sap agafar distància,
el que no perd la testa
i és mordaç amb elegància.

Digueu-li a Joan Fuster,
fins i tot al gran Erasme,
que el món mai ha anat bé,
ni la vida és un orgasme.

28 de juny del 2025

55. OFICIS

Hi ha qui treballa el fang,
hi ha qui fa carreteres,
hi ha qui aixeca edificis,
hi ha qui extreu sang,
hi ha qui ven ulleres,
hi ha cent mil oficis.

A mi m'agrada ser
treballador de l'intel·lecte.
És el que he après a fer
intentant ser circumspecte.

Tots els oficis son bons
i omplen si t'agraden.
Tant és posar maons
com collir maduixes.
Tan sols dues condicions:
relacions que no degraden
i mai més el dret a cuixa.

28 de juny del 2025

56. VÍCTIMES

Ser víctima mai pot ser
un objecte de plaer,
un estat a conquerir,
condició d'enaltiment,
objectiu a aconseguir,
glorificant el patiment.

Avui les víctimes són herois
de qui és festegen les mancances,
que apareixen ben cofois
empastifats de lloances.

Quan ser víctima és converteix
en una manera de ser
a què tothom aspira,
en una mena de deler
mitjançant el que es respira
i el món et reconeix,

la cosa va malament,
la millora es perverteix.
Per ser algú ara cal patir
i exposar-ho amb escreix,
sense que en calgui reeixir,
ni cap rescabalament.

Amb aquest panorama
el victimari es frega les mans,
en veure que l'afectat
gaudeix del propi estat,
que les xacres son talismans
i que aquest desori s'encomana.

Al botxí ja li va bé
tot aquest capgirament,
que li aplanin el carrer

aplaudint el propi turment.

Quan les mancances son valors
que cal defensar i assolir,
o estats a mantenir,
li hem fet un gran favor
al nostre veritable botxí.

30 de juny del 2025

57. MÀRIUS TORRES

Fonedís, ara ressona
el so del darrer sonet,
record d'en Màrius Torres,
com quadre a la paret.

Lluint desimboltura,
curull de senzillesa,
d'un cor que no s'atura,
mancat de tota fressa.

Com ànima en pena,
cercant no se sap què,
d'una llàntia, el ble

d'un ciri, la cera,
de són riu, la llera.
Potser, allò que el mena.

2 de juliol del 2025

58. POBRE TOSSA

Es Codolar i platja gran,
mar menuda i la muralla,
potser massa capsigrany
somiant dormir a la palla.

Què n'heu fet del cau d'artistes,
pintors, músics i poetes?
De tota aquella canalla
ja no en resta ni l'ou com balla.

Només penseu en la pela.
Ja no solca el mar cap vela.
La platja gran atapeïda
de massa gent esmorteïda.

Ni tan sols per festa major
no hi ha ambient d'envelat;
com més brogit millor,
tan sols compte omplir el pap.

No cerqueu als balcons domassos,
sols a dalt una estelada,
com esperança oblidada
de qui omple butxaques a cabassos.

Tota parla és estrangera
des del far fins a Sant Vicenç;
ja no en queda ni l'encens
del salat que fa llitera.

Malgrat tot jo me l'estimo,
potser perquè he vingut de fora
i em sento a casa quan és buida
d'aquest excés de xerinola,
ningú no va a córrer cuita
i no sona tanta gramola.

Com es pot estar enamorat
d’unes restes de grandesa,
d’un caliu que ja és passat?
Deu ser que en resta la bellesa
d’un paisatge benaurat,
d’un corbs marins que fan contesa,
d’uns murs de pedra ben alçats,
altius i ferms besant la mar.

4 de juliol del 2025

59. L'OLIGARCA

Venereu-me! Sóc l'oligarca.
Quan me'n vagi us deixaré
el món fet una merda.
No tindreu ni una barca
per remar lluny d'aquest vesper;

ni una drecera verda,
ni aire per respirar,
ni viaranys per on lliscar.
Un cel fet de tenebra,
una terra anihilada,
tampoc cap camp per llaurar.

Seguiu el meu camí
per no arribar enlloc.
El cel sols em pertany a mi,
terra, aire i també el foc.
Sóc l'amo del vostre destí.
Per jugar sols hi ha el meu joc.

6 de juliol del 2025

60. GOIG I DOLENÇA

Qui foll habita en el passat
i en el present submergir-se evita,
-tant és a una com a una altra edat-,
en els llims per sempre levita,
l'avenir li sembla un espadat,
tot delit i tot goig foragita,
caminarà sempre espantat,
com ermità emboscat a sa ermita.

Quan s'espera sols dolença
i a tot goig es renuncia,
el destí fa complaença
d'allò que un mateix anuncia.

Que la vida és plaer i dolor
i un no cal que negui l'altre.
Qualsevol espurna pot encendre un foc.
Qualsevol llavor pot tornar-se arbre.

7 de juliol del 2025

61. FOC QUE NO CREMA

Foc que no crema.
Sempre massa fum.
Ens mata la flema,
el demà que s'esmuny.

Ofegats en símbols.
Afalagant consciències.
Defugint fets esquívols.
Sempre al límit la paciència.

Massa símbols sense fets,
rebolcant-nos en retrets
que ningú mai escolta.
Sempre lluny de la revolta.

No ens diferenciem gaire
de l'addicte al tic toc,
sempre ebri de fum,
mai sabent on és el foc.

8 de juliol del 2025

62. A LA MANERA D'ESPRIU

Cor que ullprèn
de glaçades cimeres
l'alè que es corprèn
entenedor.
Buides buidors
emmetzinades
de vaixells ancorats
al cel aqüífer
d'una antiga cançó.
Bocins de no-res
de mort esperada.
Glaçons de gel
d'ocell penjat d'un arbre.
Metafísica de qui respira
per una canya de vidre.
Jo ja no hi sóc.
Que ningú m'hi esperi,
ni tan sols el meu dolor.

13 de juliol del 2025

63. DEGOTALLS

Degotalls encisats
de perles sense coll
furguen consciències
fins de l'os el moll.

Obtusos versos de Foix
fan singladura,
tot cercant la cura
d'un pobre gat moix.

La galerna no s'atura
ni cantant l'Eurovisió.
Cap carxofa empedreïda
anirà mai més d'excursió.

Quinta essències
de caps grossos
oculten sa presència
a un exèrcit de talossos.

Ningú entendrà mai més res
i potser tampoc no cal
amb un barret tirolès
i la flor del panical.

14 de juliol del 2025

64. NO DEIXIS

No deixis que cap escorpí
decideixi el teu destí.
No deixis que cap escurçó
t'emmiralli amb sa lliçó.
No deixis que cap granota
del que és teu faci riota.
No deixis que cap pardal
amb son cant et faci mal.
No deixis que cap porc
t'ofegui en un gorg.
No deixis que cap gripau
t'entabani amb anhels de pau.
No deixis que cap gos pollós
tot bordant et prengui l'os.
No deixis que cap serpent
t'escanyi amb mots que s'enduu el vent.

En aquest zoo que ens ha tocat
qui no obre els ulls ja l'ha pifiat.
No cal caure en la paranoia,
sols anar amb compte amb els cavalls de Troia.

14 de juliol del 2025

65. FOTESES

Llànties d'espígol,
defugint temps esquívols.
Pues d'eriçó
que ni tan sols punxen
però s'ericen en munió.

Ànimes de càntir,
adoradores d'un jou
que les suplanti.
Ni tan sols la mar es mou.
Les ones ja no burxen.

Pous com espadats,
plens de déus regalats,
que amb prou feines suren,
però clamen ses maldats
dins dels plats que escuren.

Oli a tot un cos
de pell adormida,
abúlia reeixida,
cor com un monyó,
ànima pansida.

Canten els turons,
pedres a rodolons.
Canten les carenes,
mortes les sirenes.
No hi resta ningú
a dins de cap iglú.

15 de juliol del 2025

66. AIXECAR-SE DEL LLIT

Joia de viure.
Goig d'escriure.
Si algú ens ha enredat
és que li hem deixat.

No cerquem anyells expiatoris
pels nostres propis desoris.
Si no solquen les naus
és per ser massa babaus.

Si no s'inflen les veles
cosim ben bé les teles.
Si no s'alcen els pals
deixem de ser pardals.

Tampoc caiguem en culpar-nos
donant-nos cops al pit.
La decepció i el despit
no ens ajuden a aixecar-nos.

Cap déu ens salvarà
del que no fem per pròpia mà.
Tan sols cal aixecar-se del llit
foragitant tot cor encongit.

15 de juliol del 2025

67. BOTIFARRA DE PAGÈS

Hi ha qui ens diu que el món s’acaba.
Hi ha qui ens vol tenir mesells
sens poder dir ni fava,
el silenci dels anyells.

Cal dir a tots aquests botifarroners:
Un, dos, tres, botifarra de pagès!

Cada centúria és el mateix
i no diguem cada mil·lenni.
Sempre es ven el mateix peix,
sempre la mateixa orquestra,
sempre el mateix prosceni.

Cal dir a tots aquests botifarroners:
Un, dos, tres, botifarra de pagès!

Entretinguts amb això tan transcendent,
ens oblidem del dia a dia,
tot lliscant per la pendent
mentre els profetes en fan via.

Cal dir a tots aquests botifarroners:
Un, dos, tres, botifarra de pagès!

Que hi ha coses més urgents,
que als profetes no els agraden,
doncs si ensenyem les dents
s’acaba el benefici pels seus béns.

Cal dir a tots aquests botifarroners:
Un, dos, tres, botifarra de pagès!

16 de juliol del 2025

68. COM SI RES

Avui he sucat
pa amb mel,
llum d'estel,
de tu,
perduda en l'horitzó
de dintre del meu jo,
com si res,
sense cap pes,
com un esclat de pols,
a peu,
un llamp molt lleu,
intens, proper,
sens brogit de so,
sense cap tro,
ni pèrdua aparent,
cap cel turgent,
rua sens revolts,
so de cançó,
immensa, propera,
que no té espera,
ni reclama res,
unbes,
una abraçada,
de verge trobada,
caminar de costat,
fins qui sap quan,
un plor d'infant,
fins més enllà,
fins qui sap quan,
el cel dirà.

17 de juliol del 2025

69. ASTERIX

Ens perd massa parafernàlia.
Més ens valdria que imitéssim
el poble d'Asterix a la Gàl·lia.
Seguir lluitant tant com poguéssim.

Que els romans tot el que poden s'ho mengen,
investits d'una gola immensa.
Per cada petit avenç es vengen.
Sempre la foten per on menys es pensa.

I al final sols resten quatre gats,
disfressats de monges de clausura,
confonent estalvi amb usura,

preocupats per com van empolainats,
per veure qui la té més dura
o qui és custodi de l'essència més pura.

18 de juliol del 2025

70. NINGÚ CULPABLE

Pluja de drons solcant el cel.
Les estrelles ja no ens calen,
no cal que brillin els estels,
n'hi ha massa i ens atabalen.

La intel·ligència, artificial,
que pensar massa ens fa mal.
Si les neurones s'esforcessin,
podria ser que col·lapsessin.

Tot és qüestió d'endorfines,
de les que no som responsables.
Tot s'arregla amb medicines.

Tot mal del món és curable
gràcies a les farmacèutiques.
Que bé! No hi ha ningú culpable.

20 de juliol del 2025

71. AMBROSIA

Cercant desesperadament l'ambrosia,
nèctar dels déus pels mals de cada dia,
se li descomposà a les mans
el remei que ja tenia.

Mai menyspreïs el que tens,
ni et refiïs de xamans,
que l'afany de massa béns
pot tornar-nos inhumans

i sovint el que és a prop
pot ser la millor herbada,
esdevenir el millor xarop,

més que cap joia somiada,
per cremar en el foc etern
tots els monstres de l'avern.

20 de juliol del 2025

72. ELS NÚMEROS RODONS

No cal esbrinar el motiu,
m'agraden els números rodons,
més els parells que els senats.
No és pas per ser més viu,
ni per baixar de la font del gat
com la Marieta de l'ull viu.

Potser algú se'n riu,
o creu que és fetitxisme;
fins i tot els més raonables
tenen rauxes impensables
i no cal que sigui res punible.
Als caps més clars hi sonen trons.

Si n'hi ha nou he d'arribar al deu,
o arrodonir les centenes.
No arriba pas a compulsió
però alleuja un poc les penes.
No és pas qüestió d'ètica,
potser més aviat d'estètica.

No em cal cap diagnòstic
d'algú que es cregui déu.
Sóc més aviat agnòstic
amb tant de corifeu.

23 de juliol del 2025

73. EL JARDÍ DE LES HESPÈRIDES

Al jardí de les Hespèrides
em plauria ser a recer,
no per celebrar efemèrides,
sinó tal com el canta en Verdaguer:

"Rieronets hi llisquen i fonts eixordadores,
llurs aigües adormint-se sovint entre les flors,
mentre eixes mig desclouen los llavis a ses vores
per dar a les abelles lo nèctar de sos cors". (*)

No cal cercar l'Atlàntida,
ni d'Hèrcules les remors,
ni d'Hesperis la partida
per assolir noves llavors,

nostra terra adormida
ja n'és una gran llar
si se'n sap trobar l'eixida
que desvetllen els seus fars.

De llevant fins a ponent
i del nord al sud eixut

"pels riberencs herbatges, com un ruixat de perles,
festívol saltirona l'aucell del paradís;
ou-s'hi glosar joiosos sintsons i esquives merles,
i a estones gemegar-hi lo tord enyoradís".(*)

Sols cal tenir l'oïda ben amatent
i el fil de pescar ben gruixut
perquè lluny de velles faules
i de cap somni fonedís
recuperem velles paraules,
convertim tot plor en nou somrís.

27 de juliol del 2025

(*) Jacint Verdaguer. *L'Atlàntida*.

74. DE JULIOL EN JULIOL

Ara plou i ara no plou.
Les bruixes no es pentinen
ni tampoc no van de dol.
El sol una cortina,
els núvols borrissol.

Ningú no s'ho imagina,
potser és que és massa nou,
però el cel cerca consol,
com una pobre fadrina
quan creu que ningú la vol.

Així dia rere dia,
cap ocell emprèn el vol,
vençut per la melangia
de veure's dins d'un pou;
de mar de fons a marejol.

La terra gira, qui ho diria,
cada any entorn del sol.
Ho fa com qui no vol,
remenant núvols i pluja
i totes les aus en estol.

No li cal cap profecia,
ni cap bruixot impertinent,
per poder seguir fent via,
com tot bon astre amatent,
de juliol en juliol.

29 de juliol del 2025

75. FUIG LA ROSADA

Perfum d’esglai,
rosada trista,
com un desmai
fugint de pista.

Trist alambí
delirant roses
com un coixí
tot fet de noses.

Ròssec de penes
destil·lant crits,
sang a les venes,
doll d’embolics.

Cargol sens banya
no té muntanya
ni pèl al pit,
solcant l’espai.

Fum de fumera
engarjolat
que abans del fred
ja s’ha tapat.

De l’esclafit el pet,
murga perlada,
amb un calfred
fuig la rosada.

30 de juliol del 2025

76. QUIN PUTIFERI

Cruixits i cruiximents,
ceps sense sarments,
gorgs espaordits,
pulmons sense pits,
qualsevol babau
pot esfondrar la nau,
fent que el món es desesperi.
Maredедéu quin putiferi.

30 de juliol del 2025

77. NA ÚRSULA

Na Úrsula van i venen,
una mena de rèptil teutó,
ningú sap qui l'ha ungit,
fa anar tothom de corcoll;
els qui l'envolten s'entretenen
amb tot són inútil brogit.

No llepa fils però llepa culs
de tothom qui li omple el sarró.
Ens ven ni per un plat de llenties,
fent veure que salva esculls;
malaguanyat si te'n refies,
moriràs pelat en un racó.

A Europa l'han raptat
i no és pas cap Zeus adelerat;
potser un tòtil meridional
que se'ns passa per l'engonal,
mentre tots somiem truites
ben pagats de ser els més cultes.

Cal una altra revolució francesa,
desfer-se d'aquesta Bastilla,
retornant el poder al poble
i en una nova contesa,
vestida d'un afany més noble,
deslliurar-se de tanta cotilla.

1 d'agost del 2025

78. EL DARRER PATAC

Les granotes fan quac, quac;
els ases canten el Virolai;
núvols ardents que fan piu, piu;
tremola nu un afalac;
neix de cantó l'últim esglai;
el rei fa ganyotes i se'n riu.

Arriben focs cansats de l'Uruguai;
la terra sencera és un parrac;
a la ciutat ningú no hi viu;
noies torrades i un desmai
s'enlluernen tot menjant tabac;
qui encara no és mort fa la viu, viu.

El vent no parla però escriu;
rics que s'afilien a la FAI;
déus que assagen el darrer atac;
dansen junts mossèn Cinto i l'Espriu;
si no és ara ja no serà mai;
és l'hora del darrer patac.

2 d'agost del 2025

79. HA ARRIBAT L'AGOST

Dies escapçats
fan via de matinada;
sols esbojarrats
foragiten la contrada,
perduts els encenalls,
pensaments com degotalls.

Poetesses adormides
al matí esmorzen figues
i panxacontents
sens cap mesura,
al cap, corona d'espines,
beuen d'una font impura.

Reietons endormiscats
maten dies pentinant gats.
Raps bullits sens cap soroll
agiten bisbes de corcoll.

Poca pena tot plegat,
no hi doneu gaires voltes,
no us perdeu en cap congost;
les cabòries són absoltes;
el món ja s'ha tancat;
és que ja ha arribat l'agost.

3 d'agost del 2025

80. AIXECAR LA LLEBRE

Aixequem la llebre.
Fa massa temps que dorm.
No ho saben els caçadors?
Mai no els va decebre?
Tenen complex de majordom?
Potser en són admiradors.

No és qüestió de sal i pebre;
més aviat de dignitat,
de no dormir a la palla;
de qui no sap concebre
viure sempre humiliat;
galifardeu que sempre calla.

Massa llebres per aixecar;
a cada cantonada una;
a vegades cansa i tot,
però si no es vol anar de tort,
ni acabar fet una runa,
ara i adés cal sortir a caçar.

4 d'agost del 2025

81. FALCIOTS

Avui a primera hora de la tarda
he gaudit d'un autèntic espectacle.
Els falciots, esverats, volant baixos
em passaven pel davant dels nassos.
Semblaven avions de caça;
quasi envaeixen la terrassa.
Llençant-se a tota ultrança
dibuixaven una estranya dansa,
tot de cop fent giragonsa
com un guerrer que s'arronsa.
I així i sant tornem-hi
units tots dins d'un sol gremi;
ves a saber amb quin propòsit;
intentar esbrinar-ho un despropòsit.
Tot de sobte, l'espectacle s'ha aturat;
no em demaneu per quina causa,
potser ja estava prou bocabadat,
potser tan sols era una pausa.

5 d'agost del 2025

82. CÒDOL

Còdol que no encaixa
en cap mur massa dreçat,
en la calma imposada
des d'un o un altre costat.

Que duu marcat a sobre
la història que l'ha forjat,
llaurant cantells i arestes,
fugint de ser massa encauat.

Quin riu ha d'acollir-te?
Quin ha de ser ton fossat?
Ningú et furtarà l'ànima

vell foll i adelerat,
sentint-te sempre invicte
de batalles que ni has lliurat.

7 d'agost del 2025

83. EL CAMIÓ DE LA BROSSA

Ja passa el camió de la brossa,
escampant arreu soroll i pudor,
conduït per dos negres sense veu
ni cap ressò.
Recull cada dia les noses
de tant d'arreplegat que es creu senyor.

7 d'agost del 2025

84. QUI VOL I DOL

Qui vol i dol
mai sap on va,
mai té consol,
mai pot arribar
a ser cloenda de cap tirà.

7 d'agost del 2025

85. FILLS DE L'IMPERI

Sóc un digne fill de l'imperi;
afirmo que la terra és plana
i existeix un sol hemisferi;
la meva, la veu de qui em mana;

tot lo estrany em fa perdre el senderi;
la seva heretgia s'encomana;
a tothom li cal algú que lideri;
sols jo tinc les claus del Nirvana.

L'única parla divina la meva;
l'únic beuratge el que a mi m'embriaga;
el món sencer és el meu ostatge;

cap fruita aliena m'apaivaga;
sols mon vaixell per tot viatge;
qui se'm resisteix mai tindrà treva.

9 d'agost del 2025

86. EL BON BOTIFLER

Quan sigui gran vull ser,
un bon botifler;
panxacontent i dedicat,
a enredar bé el veïnat;
escampant grans homilies,
a totes les meves cries;
convençut de ser el millor,
frare de la processó;
salvant la societat,
tot mirant-m'ho del terrat;
cridant a gran desfici,
sempre pel meu benefici;
cantant a tort i a dret,
bonanoves que no crec;
no em retiraré mai,
mare meva quin esglai
deixar el meu lloc privilegiat
a cap deixeble avantatjat.
I si un dia sóc massa vell,
sens haver-hi deixat la pell,
que em facin un monument
on no hi bufi gaire el vent.

10 d'agost del 2025

87. TURISTES I IMMIGRANTS

Turistes i immigrants;
algú es frega les mans
amb tot aquest desori;
des de sa torre d'ivori,
com en Neró dels romans.

Uns que no saben ni on van;
aquí o allà tant els hi fa;
una nova marabunta,
addicte al moviment,
que va de punta a punta
per oblidar tal com se sent.

Servits per una caterva d'esclaus,
que fugint de mil calamitats,
cercant unes noves claus,
panacea per tanta adversitat,
ni saben que han cremat les naus.

Sols hi mancaven els expats,
tots aquests adelerats,
adoradors de si mateixos,
que es creuen déus de l'Olimp;
dels cacics simples esqueixos.

I la roda va girant,
en nom de la globalitat,
enllotant cultures i identitats,
tots tallats del mateix patró,
titllant-ho de diversitat,
convertint tota morada
en esculls de terra cremada.

11 d'agost del 2025

88. TON COS

Ton cos
és fet per a mi,
talment pell de coixi,
vesprada lluminosa,
tela d'organdí,
oreig que creix
i frisa
com si no hi hagués
res més a dir.
Gloriosos viaranys,
cau per les meves mans,
tremoloses, cautes i
entotsolades
a la cerca d'un destí
pel redol dels teus turons,
sol ixent
o de ponent,
aurores perlades
que fan embogir
tota matinada obaga,
tota lluna oblidada,
mon desig de ploma i lli.

11 d'agost del 2025

89. LES FADES ESTIUEGEN

Saltironen cors eixuts
per camps que no verdegen,
fugint de tossal en tossal
lassos de tanta brega;

riures com esternuts,
xiscles que no solfegen,
capsigranys esmaperduts,
ritmes que esbufeguen.

Els sols s'han quedat muts,
zumzeigs que no cobegen,
camins que són embuts,

aus que no aletegen.
S'ha enfonsat el món?
Potser les fades estiuegen.

11 d'agost del 2025

90. LOU ANDREAS-SALOMÉ

Lou Andreas-Salomé
me la descobrí fa força anyades
na Liliana Cavani,
més enllà del mal o del bé
no la tingueren governada
-no trobareu mai ningú que la mani-
ni Nietzsche, ni Freud, ni Rilke ni Tolstoi.
Més enllà del bé i del mal,
Nietzsche hi perdé el llagrimall;
tots ells i d'altres ben cofois
de ser part de sa camada,
amant, col·lega o puntal,
ni cos, ni ment mai dominada.
Tants grans homes tan mansois
enfront d'una dona forta,
intel·ligent i apoderada.

Si hagués viscut anys enrere,
ma fal·lera hauria estat poder ser
Lou Andreas-Salomé.

12 d'agost del 2025

91. DEESSA FOLLIA

Desvetllem la deessa follia;
no li girem l'esquena;
aquella que lluny ens guia;
no pas la que enlloc no mena;

no la d'empatxats del sistema
a qui han escapçat les ales;
la de qui amb prou feines fa pena;
aquells qui disparen sense bales.

Ens cal la follia que genera
nous esguards, noves paraules,
que de ningú no és manera,

que s'esmuny entre les baules;
aquella follia que va forjant
noves notes per un nou cant.

13 d'agost del 2025

92. DIA D’ESTIU

S’esllavissa la gentada
pel carrer esbatanat;
ningú s’hi veu, ni sap on para,
el cel obert de bat a bat.

Ni mastegots, ni tamborinada,
tothom enyora algun passat;
tanta suor que atabala
fins el menys esgarriat.

La botiguera falaguera
i algun pinxo escabellat
fent drecera a cops de colze

entre tant de despistat;
ningú no sap on es recolze
enmig de tanta polseguera.

14 d’agost del 2025

93. CANÍCULA

Després d'entaular-se
i fer safareig sens aturador,
fulgura un sol d'argent
que la tarda fa esquinçar-se;
panteixa l'aire, quiet, pura cremor.

Escampadissa de cossos lassos
que ensems s'ajacen en munió,
caps, colls, esquenes i braços,
els cervells tots fets pedaços;
la omnipotència de la calor.

16 d'agost del 2025

94. ENDEVINALLA

Hi havia una vegada
en un racó escondit
un país molt petit
ple de gent esglaiada.

En aquell llogarret feia anys i panys
que regnava la mateixa murga,
sempre embolcallats amb els mateixos planys,
com una mena de purga,

com un ròssec de mals averanys,
com un corc que els ànims furga
i esllenega tots els guanys.

Sos patriarques escardalencs
mai obrien tots els panys,
sempre es fonien pels avencs.

Els seus déus escarransits
llanguien al cap de quatre nits.
Tot enderroc d'estaca
culminava en fullaraca.

Sos estels parpellejants
defugien sempre les mans.
Tots massa ben educats
no trencaven mai els plats.

Si el lector sap flairar bé
sens posar-se a bon recer,
doncs és prou espavilat

i no dorm més a la palla,
ben segur que sap què fer
amb aquesta endevinalla.

19 d’agost del 2025

95. LLAMINADURES VIRTUALS

Reguitzells de llaminadures
empastifen llots de mal engaltar,
colant-se per totes les costures,
com un malson i un mal despertar.

Poc a poc s'esquerden motllures,
escampall de restes cap el més enllà,
comoditats que esdevindran dures,
com butaques de mal aclofar.

Qui remeiarà aquest desgavell?
Qui donarà un bon cop al clatell
de tota aquesta impostura?

Massa collites sense regar;
massa nins i nines sense demà.
Qui és el pare d'aquesta criatura?

20 d'agost del 2025

96. TERRA IGNOTA

Ulls entaforats
dins d'obscurs forats,
fresquegen com rierals
orbs d'aigua fresca,
perduda la claror
d'uns vells fanals
que sols saben de gresca.

La nit, obscura, seca,
ja ha perdut la meca;
ha oblidat que ja és de dia,
que ja clareja pels tossals;
li és indiferent si peca
a tota la minyonia.

Xiscla un corifeu
enfront tanta fellonia:
ja no em reconec la veu;
aquesta terra no és la mia.

24 d'agost del 2025

97. SOLILOQUI

Fa massa anys
que ma ment sotja,
cercant quelcom
que valgui ser trobat,
pels alentorns
d'alturons
i platges,
de freds estius
i d'hiverns tronats.

Un esguard tendre,
de cançó oblidada,
que sona lluny
i lentament s'esmuny;
un cel eixut,
ni petit, ni brut;
un fil on poder estendre
matins plens de rosada.

La lassitud
emplena,
sense virtut
ni gaire mullena,
desguarnits discursos
d'un teixit sobrer.

25 d'agost del 2025

98. VIATGE ORGÀNIC

M’endinso en aquest massís,
tan bell, tan imprecís,
solcant carenes i cims,
colls, collades i crestes,
tot ell lliure d’arestes,
on no hi caben els crims,

emulant les serps de Medusa,
xuclant amb llengua juganera,
sens que calgui cap excusa,
com talismà que hom venera,
com un jutge que no acusa,
cada plec o revolt, sens mesura,
elixir de fruita madura.

No voldria eixir mai de balmes i avencs
on l’atzar em convida,
lluny de deserts sorrencs,
com si en depengués la vida.

26 d’agost del 2025

99. TANNKAS I PETANQUES

Ja ni els francesos
juguen a petanca,
la porta es tanca,
amb els cors encesos
foc i cap el carrer.

No xoquen boles,
es buiden guardioles,
però saben què fer,
quan la ira esmoles
ara toca merder.

Però aquí enlluernats,
ensotats en la inòpia,
romanem als llims,
delectant-nos en vells cims,
ni la font, ni la còpia.

Roda que roda,
ancorats al mateix punt,
vetllant el difunt,
absorts amb la moda
del darrer rapsoda.

Si déu no escanya
ja vindrà la muntanya,
que no ens maregin,
que no és temps de poda,
això sí, sempre a punt.

30 d'agost del 2025

100. DESVETLLAT

No és quan dormo que hi veig clar,
ni penso en allunyar-me nord enllà;
és estant ben desvetllat
i amb els peus ben arrelats;
envoltat de martingales
i oficis que són artificis,

d'ocells que han perdut les ales,
d'inversions sens beneficis,
de pardals en pedestals,
de palaus que són hospicis,
de bombetes sens fanal,
de monstres amb cara amical
vomitejant bons auspicis,
de gossos lligats amb llonganisses,
de conquestes fonedisses
i laments que ja són vicis,

quan em dic a mi mateix
que les truites no es somien,
que potser cal trencar els ous,
que per quins set sous
a casa les aus ja no hi nien
i l'herba amb prou feines hi creix.

Potser és que ja n'hi ha prou
de qüestions existencials,
fetes des del fons d'un pou,
ansiant un Godod que ens deslliuri d'aquest mal.

2 de setembre del 2025

101. D’UNA REVOLADA

D’una revolada em van parir;
fa massa temps però sembla ahir.
D’una revolada em vaig fer gran;
va ser a passes de gegant.

Sembla que he viscut d’una revolada.
El temps se m’ha endut com si no passés.
Força plaent la meva estada,
saltant de fita en fita com si res.

Com deia la cantant, de res no em penedeixo,
tant el bo com el dolent m’ho mereixo;
una vida ben aprofitada.

Espero seguir donant la llauna
a en Joan, a en Pere i a en Jaume
i quan toqui partir fer-ho, d’una revolada.

3 de setembre del 2025

102. TORNA A VENIR

Truita amb bombolles,
tovalles folles,
tímida lluna
a punt de fugir
-bufa ventet de garbí-
som a les acaballes;
l'estiu a punt de finir.

Resten escorrialles
i alguna cosa per dir,
-ens regeix la ventura-,
si no ho diem avui,
potser ho diguérem ahir.

Si no encaixen les talles
no esgarriem més batalles,
ni contem més rondalles
-de "la vida és dura"-
que un any i un altre,
seguint tardor, hivern i primavera,
l'estiu sempre torna a venir.

4 de setembre del 2025

103. CRIT ESCARRANSIT

Esquifit, escardalenc, escarransit,
així és com ressona el meu crit,
diluint-se entremig de tanta gent,
ostatge d'un vent ple de brogit.

Penso que algú em sent, però ningú em sent,
guspira dissipant-se dins la nit
a qui sols sotja algun cor absent,
tal un malson que assetja dins del llit.

Adesiara crec que més val no badar boca,
no pas per allò de què qui en té s'equivoca,
sinó perquè mai ningú no escolta.

Tothom sols s'escolta a si mateix.
No dic ser dels de qui aquest mal no pateix,
i m'adono, ben mirat, que, tot plegat,
resulta que no te pas ni solta ni volta.

5 de setembre del 2925

104. IA, IA, OH!

Fan passar coloms per falcons,
IA, IA, oh!
Avui cap tanoca s'equivoca,
IA, IA, oh!
Creixen bolets buits pels turons,
IA, IA, oh!
Tothom xala sens tenir boca,
IA, IA, oh!
Van de supermans els capsigranys,
IA, IA, oh!
Empastifa el fum focs absents,
IA, IA, oh!
Ara no cal ser gran per tenir anys,
IA, IA, oh!
Tota la brutícia esdevé argent,
IA, IA, oh!
No cal ser persona per ser gent,
ni tenir clau per obrir panys,
ni enginy per enredar la troca.
IA, IA, oh!
No porta gaire bons averanys,
aquest giny que tot ho trastoca.
IA, IA, oh!

7 de setembre del 2025

105. BAR 2º ACTO

Temps era temps,
al carrer d'en Roca,
a la ciutat comtal,
amagat en un racó,
lluïa per si sol,
un peculiar local,
d'incerta decoració.

Agombolava un personal,
bohemi, rar, intemporal,
atípic, inesperat i fascinant.
S'hi flairaven bones olors
de cabdells en floració.
Tota mena de pintors agosarats,
omplien les parets amb sos relats.

Sempre hi trobaves algun jan
amb qui tractar temes surreals,
teixir històries que es fan i desfan,
tot plegat per quatre rals.

Quan no tenies on anar,
sabies que la nit t'hi acolliria,
que t'hi podries acotxar,
quasi fins despuntar el dia.

Fa massa temps de tot això,
però un bon pòsit n'ha restat.
S'hi ordiren amors i amistats,
aliances i complicitats,
que han deixat un bon ressò.

De tot aquell ambient,
poca cosa en resta,
però tota aquella gent,
ara i adés segueix essent

espurna de tempesta.

8 de setembre del 2025

106. ECLIPSIS

Eclipsis de sol,
eclipsis de lluna,
espectacles al vol
cercant una engruna.

Congriant eclipsis
com si fossin prunes,
com qui no vol,
fugint de les runes.

Eclipsis de paraula,
eclipsis de veu,
eclipsis de faula
i d’allò que no es veu.

Vides fetes d’eclipsis,
de roba sens penjador,
d’afegitons d’el·lipsis,
de vestits de l’emperador.

Potser tant d’eclipsi
té justificació,
defugir apocalipsis
venuts en minoració.

9 de setembre del 2025

107. CA L'AVI

Avui em ve de gust descriure
aquella casa atrotinada.
Segur que no ho sabré pas escriure
com ja ho va fer món pare
als versos de sa casa pairal.
Però ma memòria és meva
d'aquell entorn tan amical.

Tot just arribar et trobaves
aquella entrada per mi gegant
-amb la tia darrera els vidres-
curulla de sacs de patates,
de mongetes, o d'enciams lligats,
a un racó les bicicletes penjades,
amb què l'avi i l'oncle anaven al camp,
i les gibrelles que amb ma cosina
tastàvem de tant en tant.

Aquell bufet del menjador,
d'estil recargolat,
i la taula de marbre
on l'avi triava mongetes,
que engolia després d'haver cuinat.
Al fons la vidriera
i aquell vell seient tronat,
on l'oncle escoltava els clàssics,
llegint llibres d'art molt ben il·lustrats.

La cuina petita i estreta
i algun gat que feia marrameu,
tot sortint per la finestreta,
que s'obria a l'eixida, el seu feu.

A fora, el safareig i un estanyol
amb algun peix de colors

i encara molt més de verdet,
i un xiprer que tocava el sol.
A la dreta la comuna
i un passadís llarg i estret,
on t'hi trobaves, tot d'una,
a una banda el galliner,
a l'altra un exorbitant llenyer,
que abastia, quan feien fornada,
els dos forns del vell taller.

Però, tornant a l'habitatge,
una fosca escala s'enfilava
fins les estances de dalt,
tres cambres sense porta.
Al tinell, encara més alt,
s'hi entaforava tota andròmina,
potser alguna esperança morta.

D'aquell món no en resta res.
Ara hi ha un munt de pisos
a la vella casa de pagès.
Deu ser que abolir antics compromisos
és el que s'anomena progrés.

11 de setembre del 2025

108. PERSIANES

Persianes que ni pugen,
ni tampoc baixen,
més aviat s'esbiaixen,
com icebergs en desgel,
a pèl i a repel, de soca-rel,
blanques o platejades,
de plàstic, metall o fusta,
però com si fossin de cartró,
amb melodia adusta,
grinyols que no fan cançó,
que burxen fins a la fel,
aquell xiscle que s'incrusta
fins esdevenir prou cruel;
que a la fi fan venir ganes
de no haver tingut mai persianes,
d'acontentar-se amb tan sols cortines,
que al capdavall són prou més fines;
però, ai las, deixen passar la llum
i, si no és així, fan massa embalum.

Mare meva quin dilema
se'ns ha ben plantejat,
avui que el sol no crema
i sols podem pentinar el gat.

12 de setembre del 2025

109. ESTAQUIROTS

Estaquirots com borinots
engalipen músiques,
estridents, esfilagarsades,
des de cotxes descotxats,
cada any més mala anyada,
cada estiu tots més guillats.

N’hi ha de totes les marques,
d’indigents i d’oligarques,
units tots pel mateix tro.
Fan ganes de resar a les parques:
Deslliureu-nos d’aquesta maledicció.

12 de setembre del 2025

110. ESPURNES

Espurnes de sol, impenitent però vençut,
rebent el condol pel solstici perdut,
equinocci que empeny des de dins d'un embut,
oblidades petjades a un terra moll i brut,
ressons que fan brega amb un cor tan mut com eixut,
omplen estances buides de frisances,
vegetals i animals exhaurint les vacances,
la soldada ha perdut els escuts;
ulls llampeguegen cercant aliances,
ulls de poll artrítics però sense recances
fan footing tot cercant la salut;
ni estendards, ni ensenyes, ni llances,
algun brivall sembla que se'ls ha venut.
Hi ha qui diu que un daltabaix s'atansa,
any rere any la mateixa dansa
d'algú potinejant la balança,
indigne habitant d'algun món perdut.
No patiu que al capdavall tot s'arranja.
Que eixarreïda seria la vida
buida d'algun petit ensurt.

13 de setembre del 2025

111. PINTORS GARRELLS

Amb la llengua esgarrinxada
com un cadell garrell
s'albiren futurs sens esdevenidor.
Aparteu les criatures,
tot plegat fa massa pudor.

Que algú burxi les orelles
dels pits sense mamelles
que empedreïts de fredor
pinten, sens cavallet, a l'oli,
un món tan esfereïdor.

13 de setembre del 2025

112. REIALME DE MORTS

Amb fils o cordills, de tot els perfils, a atzagaiades,
devora els seus fills i aquells que no ho són,
destí universal vestit de cucanyes,
sons sens despertar, només farcits de malsons,
aquest són els fats que forgen espanyes,
on nien colobres amb semblant de borbons.
Tant és l'abillament, togues, sotanes,
matinés, tutus, sabata plana o talons;
sempre el mateix mascaró de proa,
sols diferents disfresses, els mateixos sons.
Sempre afogant –"firme el ademán"-
i sant tornem-hi a veure si escanya,
no s'atura mai, tal com fan els taurons.
I a l'ase dels cops, aquell qui mai guanya,
sols li resta el consol d'udolar fluix,
ben fort sols a porta tancada:
"puta Espanya, puta Espanya, puta Espanya! "

13 de setembre del 2025

113. SIMULACRES

Cels esquinçats
per somriures glaçats,
molls enterbolits
per plàcides nits
de patuleies bastardes,
que endrapen confits
creient-se avantguardes.

Albes d'or ixent
que no cotitza en borsa,
mer gargall
guarnit de mall,
arbres tot escorça,
regalims fent de torrent,
cargols fent de morsa.

Componen aliens
els seus escrits,
vents que no bufen
simulen crits,
combreguen llambordes
de molins adormits,
estabornits contra les cordes.

Molles de pa
per dinar i per sopar,
orgasmes fingits,
joies prestades,
destins endebades,
xics enfollits
embotint les contrades.

Desfici de dolls
brollant sangades,
a terres llunyanes,

a les cantonades,
estampen camisoles,
de marques preuades,
llòbrecs grumolls.

23 de setembre del 2025

114. MASCLISTA

Amb la Vida, ho he d'admetre,
m'he adonat que no deixo de ser,
masclista.
-Al dia a dia espero que no-.
Me l'estimo bojament,
lluny dels atributs de l'ametista,
lluny d'esbufegar en el lament.
Més aviat a tot gas per l'autopista,
endrapant revolts sens prendre'n esment.

I ara ve la part que voldria ometre.
Aquella que faig veure que no sé,
la nihilista.
-Que glateix a boca de canó-
La que empeny al menysteniment
de l'amant massa benvista,
lluny de no ser, un galant impenitent.
Més aviat com un autoestopista
sense ruta i mancat d'orient.

26 de setembre del 2025

115. FIL A L’AGULLA II

Diuen que el que cal fer
és posar fil a l’agulla,
però que difícil pot ser
filar prim amb tant de mullader.

Temps era temps les puntaires
es deixaven de cabòries,
abordaven els escaires
prescindint d’altres històries.

Ara tot és massa complicat,
per filar cal un advocat
i desfullar mil margarides,

veure què deparen els fats,
totes les fites assolides
i cent jutges ben pagats.

28 de setembre del 2025

116. NEURO

El meu neuro-pastisser,
m'ha dit,
no mengis més dolços que si no
mala peça al teler.

El meu neuro-cirurgià
m'ha dit,
que t'operi la IA que jo,
ja no sé com va.

El meu neuro-sacerdot
m'ha dit,
resa a les santes endorfines
que així les coses van més fines.

El meu neuro-conseller
m'ha dit,
encomana't a la dopamina
i no remenis el vesper,
és la millor medicina.

El meu neuro-psiquiatre
m'ha dit,
compte amb la serotonina,
ta vida no val res,
amb ella t'has de batre.

El meu neuro-sexòleg
m'ha dit,
oblida't de la parella,
cuida bé la oxitocina,
el futur és un monòleg.

El meu neuro-pedagog
m'ha dit,
pels nens tant és si el món

és blau o groc,
les emocions davant de tot.

El meu neuro-polític
m'ha dit,
cada dia un comprimit,
per pair més bé l'oblit,
en aquest món monolític,
neuròtic i neurític,
sempre et caldrà ser guiat
per tota aqueixa caterva
de neuro-espavilats.

3 d'octubre del 2025

117. CORRIOLS

Plomes de plata
coronen el cel,
embolcallant núvols
i algun estel.
Corrandes de res
i de tot;
ni un mot
no hi resta estès.
Exploro racons,
turons,
massissos de bes,
teixint un vel,
rebel,
clar però espès,
que et veu i et devora,
tothora,
i si pogués,
encara més.
Bevent corriols,
dolços bressols
d'algú que t'enyora
fins i tot quan hi ets.

6 d'octubre del 2025

118. EL SO DEL SILENCI

El so del silenci
és un murmuri
d'un poeta murri
que en re no pensi.

El so del silenci
fueteja
ànimes lànguides
sense enveja.

El so del silenci
és com no res
que et sobrepassa
amb un bes.

El so del silenci
escarafalls
d'un Prometeu
sense enfilalls.

El so del silenci
mereix condemna
per qui sens capteniment
de sobte el trenca.

8 d'octubre del 2025

119. 1984:2025

Caps escapçats
per molles de vidre
ennueguen fermalls
fets d'encenalls.

Cloendes il·lustres
sense cap llustre
fumiguen sols
sense consols.

Crins de cavalls,
que ni renillen,
grillen enfilalls
de cabeces d'alls.

Cuca poruga
que ni remuga
s'esmuny a l'espluga;
ja no belluga.

Polls desfermats
caven forats
en pells eixutes,
coves i grutes.

Qui ho havia de dir,
sense cap selva
ni cap jardí,
ja ni es salva
qui sap fugir.

11 d'octubre del 2025

120. MAR DE NIT

El mar absent,
però tant proper,
acompanya
qui és a recer,
lleu brogit
que amanyaga
com un crit
escardalenc,
sorgit del fons
d’un avenc,
amb un ritme
escadusser,
com un himne
que s’aprèn,
color de gos com fuig,
que llepa la galta
sens rebuig,
afalac dins de la nit,
sense cap falta,
lluny de tot oblit,
que no sobta
i corprèn,
averany
de qui sap què,
lletania
lluny del dia,
plany joiós
i envanit,
bram d’ase estabornit,
bressol, consol
de cap cabòria,
enemic de la cridòria,
plàcid company,
senzill delit.

13 d’octubre del 2025

121. PRESAGIS CATAFÒRICS

Maleïts poetes
d'ara mateix
o que m'heu precedit,
digueu-me
perquè us llegeixo a la bestreta,
com si ja us hagués llegit.

Quan, pallús de mi,
se m'acut una paraula,
que decideixo fer servir,
un mot que m'ha d'atraure,
com si no me'n pogués resistir,
que, sens saber perquè, em captiva,
com si anés a la deriva,

al proper poema en què m'endinso,
sigui d'en Segarra, Alcover, Abelló,
Margarit, Torres o mossèn Cinto,
em salta de cop al ulls distrets,
trencant la cadena, un medalló
que m'esquinça la mirada,
talment una àmfora trobada,
no esperada ni cercada,
i que és just aquell vocable
que jo pensava haver extret
del meu enginy irrevocable.

Si no fos descregut i iconoclasta
em fondria en fantasies,
en somiejos d'estranyes connexions
amb muses eixelebrades,
per tots aquells sortillers guiades,
per fer-me dir el que ells ja havien dit,
per no caure en il·lusions
de creure que puc ser jo

qui està conquerint nous horitzons.

13 d’octubre del 2025

122. EL MELIC

Si em miro el melic
potser no escric.

Massa poetes se'l miren
i tan sols deliren,
amb somnis perduts
i mals aixoplucs.

És l'esport nacional
que a ningú fa mal,
destil·la esperances
i cou recances,
tot distraient al personal.

No sé si pensar
que hi ha
massa carn d'analista,
massa mot fora pista,
massa delitar-se
amb el que pogué ser
i no serà.

No és que condemni
tot onanisme,
ni vulgui exhalar moralisme,
ni abomini del somni
ni de l'insomni,
ni del dret de tothom
a la queixa,
però és que, amb escreix,
esqueixa
tota lluentor de la vista.

14 d'octubre del 2025

123. AUTO-CENTRATS

Sembla que per aquestes contrades
estem envoltats
de massa genis auto-centrats,
que cada dia fan via
delectant-se en els propis parracs.

Són addictes als miralls
que com els del Tibidabo
els retornen espantalls
sens eixir de son migrat lavabo.

Tot rosegant-se la cua
es creuen signes de l'infinit,
festejats per una immensa corrua,
que llepa el seu ego arraulit.

La seva cosmologia
no aguanta una breu inspecció,
-de si mateixos erma al·legoria-
copsen tot altri com simple carn de canó.

Al seu senderi esquifit
sembla que mai se li ha acudit
que, més enllà dels seus desficis,
s'hi coven altres oficis,
que, fora de sa pensa desnerida,
a despit d'ells, també hi floreix la vida.

15 d'octubre del 2025

124. TE N'ADONES

Sovint té n'adones
de la vàlua del que tens
quan ho perds.
Enyores en aquell moment
potser massa instants,
potser massa erts,
el que podries haver fet,
el que podries haver dit,
el que no hi vas parar esment
i de cop se t'ha acudit.

I brollen els sentiments,
desaforats, incontinents,
que t'embarguen i et dominen,
que t'esclaten dins del pit,
et bufetegen de manera impenitent,
talment monstres de la nit.

T'hi voldries resistir,
foragitar-los,
remetre'ls al remitent,
que no haguessin existit,
però cal deixar-los emergir,
lluny del plany indolent.

Cal entomar-los
com aquells companys,
potser massa eixelebrats,
que tard o d'hora t'han de conduir
al redós de nous afanys,
de renovades realitats.

Plora, nina plora,
que plorar no fa mal,
mai es fa a deshora,

quan plorar és el que cal.

A una amiga

16 d'octubre del 2025

125. AL·LITERACIONS COSMOLÒGIQUES

A vegades ve de gust sospirar
-sens afany profètic-
-amb l'ànim un pèl erràtic-
-com en trànsit hipnòtic-
per un univers menys caòtic,
ni ascètic, ni llunàtic,
sols una mica menys patètic,
on poder-se bellugar.

Somiar amb un cosmos
on hi càpiga allò herètic,
també allò romàtic,
que no sigui massa estàtic,
fugint d'allò dramàtic,
sols amb afany estètic,
que no vol dir cosmètic
i encara menys, simpàtic,
sens caure en l'escleròtic,
ben lluny d'un joc neuròtic.

Potser és massa exòtic
aquest deliri poètic
dins d'aquest parc temàtic,
on no hi resta cap empàtic
i que sols xucla allò estètic
com un antibiòtic

Hi ha massa maniàtic,
dogmàtic i fanàtic
que, amb l'ànim mimètic,
a punt d'atac hepàtic
assetja amb puny frenètic
-com comissari soviètic-
tot intent selvàtic
que fugi d'allò apàtic

cap un món polifacètic,
sens passar pel frenopàtic

17 d'octubre del 2025

126. L’HERBA

Que arrogant l’herba,
rovellada
o verdejant,
altiva i superba,
homogènia o mestissa,
de rec pautat
o supervivent,
plantada o fruit del vent,
no sembla mai conscient,
de què la falç no avisa,
de què sempre ve el moment,
-per no esperat
menys punyent-
-per fred o glaçada-
-per intencionalitat
o eixutada-
en què no albiri
el sol ixent,
en què ja no respiri
fins una altra anyada.

18 d’octubre del 2025

127. TOT PARLA

Tot parla,
la pedra i l'herbei,
la mirada
que esguarda,
el borrissol sens remei,
l'actitud isarda,
-amb prou feines copsada-
el gran espetec,
el que no fa servei,
el que conhorta l'ofec,
el que fa basarda,
el que sembla accessori
o insignificant,
la paraula emboscada
o aquella esclatant,
el gest esquívol,
el racó ombrívol,
l'espectacle
espatarrant,
el que sembla un miracle
o allò menys rellevant.
Tot parla
malgrat sembli callar,
prô això no és notable
quan hom sap escoltar.

21 d'octubre del 2025

100 AFORISMES PER SUBSISTIR

(TRACTAT DE FILOSOFIA QUOTIDIANA EN PÍNDOLES)

Fotografia: Lewis Hine. *Construction workers eating lunch in a girder*

1. No ens queixem del que rutlla malament. Res no funciona sense cura i manteniment. Fins i tot les persones.

2. Quan algú ens toca el voraviu o ens busca les pessigolles és de ximples voler resoldre-ho pidolant-li les molles.

3. És una mica de rucs pretendre creuar un gran riu sens haver construït un gran pont i tenir-ne un bon motiu.

4. Que guaridores són les rialles quan no ens resignem amb les escorrialles.

5. Emocionar-se no és pas dolent si fa que encaixem més amb el que estem veient.

6. Quan algú us pregunta on aneu pot ser que vulgui dir si l'hi voleu.

7. A vegades no és dolent ser una mica suspicaç, però no n'abuseu si no voleu no aixecar-vos mai més del jaç.

8. No confonguem l'emoció amb la sensibleria. Una ens dona munició, l'altra ens pot amargar el dia.

9. No menystinguem segons quines coses, doncs el que pot semblar una bajanada potser és un bon remei per segons quines noses.

10. L'amor, l'enamorament i el sexe, quina tripleta més complexa.

11. Quan ningú sap on va tothom dona consells.

12. La desorientació general és tan gran que ens cal la IA per saber com cordar-se les sabates.

13. Tots aquests que et diuen que fas les coses malament, volen dir que si no les fas com les fan ells s'enfonsen.

14. Tots aquests que ens volen salvar i al món sencer és que necessiten salvar-se ells i no saben com fer-ho.

15. En un món que enalteix la ignorància proliferen com bolets capsigranys experts de tota mena.

16. Ja sabem que vivim en un món que es sustenta en la disfressa, en l'aparença, però hem arribat a un punt en què a tots els àmbits potser ja se n'està fent un gra massa. Més que res per allò del vestit invisible de l'emperador.

17. Ara que ja han enterrat definitivament la raó i arreu proliferen els monstres, fanàtics d'un signe i del contrari, amb vocació d'inquisidors, pul·lulen trastornats, recuperant malediccions, exorcismes i encanteris, armats amb mòbils, ginys amb IA i xarxes de tota mena, a veure què pesquen.

18. Tot i així no hi ha res de nou ni qualsevol temps passat fou mes bo, doncs ja és ben sabut que en temps de belluga campi qui puga.

19. Profetes mil·lenaristes i apocalíptics sempre n'hi ha hagut de tant en

tant, són aquells que mercè a l'esglai, superstició i escagarrinament de la majoria, van fent la pròpia bossa cada cop més gran.

20. Per acabar-ho d'adobar, enmig de tot aquest desgavell, encara hi ha qui ens vol fer creure que la solució és trobar-se a si mateix, amb el benentès de què ens hem perdut i ells són posseïdors del beuratge que ens guarirà el cervell.

21. Tal com va el món si no t'exhibeixes no existeixes i si t'exhibeixes massa la teva existència ja no és teva.

22. Ens deixem controlar per absoluts, construccions mentals com felicitat, llibertat, maldat, bondat, mentre deixem que lo concret se'ns escapi.

23. Ens perdem en entelèquies sens adonar-nos que el tocar de peus a terra se'ns escola per les sèquies.

24. Enguany tothom té pressa per arribar sens saber on vol anar.

25. Els que creuen saber on van sovint no saben que el lloc no existeix o bé és un parany.

26. Un objectiu massa elevat sovint sols reporta un guany a l'altri que se l'ha inventat.

27. Abans la gent era esclava del què diran, avui és esclava del què no diran.

28. Voler saber de tot i ser a tot arreu porta a descuidar el propi conreu.

29. Tots cerquem confirmació dels altres, viure només per això desemboca en menystenir les autèntiques faltes.

30. Diuen que qui no vol pols no vagi a l'era però cada dos per tres, tot i voler pols, l'era no hi és ni se l'espera.

31. Les pressuposicions, en les relacions, acostumen a ser males conselleres.

32. Si pensem que l'altre pensa que jo penso que ell pensa, vol dir que l'espiral ja s'ha fet massa densa.

33. Sovint la gent és menys complicada del que ens sembla, potser sols esperen ser tinguts en compte, un somriure o una abraçada.

34. Tot i així sempre n'hi ha de massa complicats; són aquells que facis el que facis sempre l'has cagat.

35. També acostumem a complicar massa les relacions; potser n'esperem massa o ens fem massa il·lusions.

36. No ens adonem que l'altre no és jo i confonem l'afirmació amb un plor.

37. Creiem escoltar a l'altre quan sols ens escoltem a nosaltres mateixos.

38. A vegades sembla que gaudim complicant les coses; potser així ens creiem més savis, però sols generem més noses.

39. Si no vols que et trontollin les conviccions més val que t'oblidis de les relacions.

40. Però no caiguem en creure que és pot sobreviure sol; això no és cert ni pel menystingut pobre mussol.

41. Quan et diuen "has de ser tu mateix" pressuposant que no ho ets, t'estan dient que volen que siguis un altre; qui ells volen que siguis.

42. La paranoia, deia David Cooper, és el pas previ a l'alliberament. El problema és que la majoria es queda en la paranoia i l'alliberament no arriba mai i això ja va bé.

43. Si no vols que ningú et controli no facis mai cas a ningú, però desenganyat, et controlaran igualment.

44. L'altruisme tan sols és una forma emmascarada d'egoisme. Això no vol dir que sigui pas dolent.

45. Tota proposta és un intent d'assumir el control. Això no implica que

tota proposta hagi de ser rebutjada.

46. La comunicació sempre és un intercanvi de propostes i l'única manera de què tots hi guanyin és l'empat.

47. És fals que tots els jocs comportin que algú guanyi i algú perdi, però els beneficiaris de la nostra societat capitalista sembla que no se n'hagin adonat. De fet ho saben prou bé però el que no els interessa és que se n'adonin els altres.

48. Freud deia que la sublimació dels impulsos és la base de la creació cultural, però justament no sembla pas que els grans creadors se'ls reprimissin gaire.

49. Si l'ansietat és la base per la curiositat, la creació i el canvi, sobta que en una societat que ens vol a tots "emprenedors" els psicofàrmacs més receptats i promoguts siguin els ansiolítics.

50. Joan Fuster deia que les persones felices no tenen memòria. Ara s'entén perquè l'objectiu màxim de la societat actual és la felicitat; ens volen a tots desmemoriats.

51. Reduir la solució dels malestars socials a simples remeis de caire individual serveix fonamentalment per perpetuar-los i exonerar els seus causants.

52. Vivim al regnat dels eufemismes. Negar o emmascarar els problemes no ha servit mai per treure'n l'entrellat.

53. El puritanisme progressista no és diferent del puritanisme conservador; sols ha canviat de modelet.

54. La conseqüència segura de la competitivitat és que n'hi hagi molt pocs de satisfets i molts de frustrats.

55. Quan algú diu "això és incomprensible", en realitat vol dir que ell no ho entén.

56. Tenint en compte que Déu no existeix (ningú en podrà provar mai

l'existència), aquests que tenen complex de Déu són ben poca cosa.

57. Quan es qualifica algú d'incorregible pot ser que ja vagi bé que ho sigui, doncs si canviés no se sabria per on agafar-lo.

58. Posar etiquetes a tot i a tothom serveix bàsicament per apaivagar momentàniament la pròpia inseguretat.

59. Abans es deia que no es podia començar la casa per la teulada. Avui és ple de teulades sense casa.

60. Plantejar problemes que no tenen solució només serveix per distreure la parròquia.

61. No renuncieu a res definitivament. Mai se sap quan pot saltar la llebre.

62. Tots aquests que enalteixen la resignació i el patiment és perquè ens volen patint i resignats. Seria bo preguntar-se perquè.

63. Tots aquests que ens volen fer creure que la vida és una vall de llàgrimes ho fan per evitar que ens riguem d'ells.

64. Creure que hem vingut al món a patir, per si sol ja fa patir.

65. Hom no està vençut del tot fins que no s'hi resigna. Crec que no se m'ha acudit a mi però està prou bé per recordar-ho.

66. Tot i així, resignar-se a no aconseguir impossibles és una bona estratègia; però qui defineix què és impossible?.

67. Sovint quan algú ens diu que quelcom és impossible és que li convé fer creure que ho és.

68. Tots aquests que saben què ens convé més aviat és que els convé a ells.

69. Indignar-se per tot és massa feina que tan sols genera patiment. No indignar- se per res fa que algú se n'aprofiti en benefici seu i no pas nostre.

70. El sistema és tan flexible que ho assimila tot, la indignació i la rebel·lia, però com a mínim serveixen per tocar-li el crostó.

71. La ciència deixa de ser ciència quan esdevé dogma de fe.

72. De la fe se n'aprofita sobretot qui t'exigeix que en tinguis.

73. Qui sempre parteix de què no pot mai farà gran cosa, però creure que pots tampoc garanteix res.

74. La por a la llibertat dels altres és més que res la por a la pròpia llibertat. Tothom és d'antuvi mandrós.

75. Tenir sempre por tan sols afavoreix a qui la genera.

76. No tenir mai por és viure a la lluna de València.

77. Persistir en l'error, quan s'ha demostrat que ho és, vol dir que s'és estúpid o que algú ignot se n'aprofita.

78. Si el que defineix un deliri és la seva incorregibilitat i hi ha deliris compartits, totes les creences compartides immutables són deliris.

79. Qui ofereix solucions màgiques o bé ho fa de mala fe, o és un beneït o és pensa que ho ets tu.

80. Experimentar o manifestar emocions mai pot ser delicte. Algunes conseqüències ja són figues d'un altre paner. Qui diu el contrari tan sols pot ser un purità reprimit, o li convé que ho siguin els altres.

81. Cal mirar enrere abans d'anar endavant però si ho fas mentre vas endavant te la pots fotre.

82. Quan miris enrere no ho facis només amb les ulleres que dus ara. De tant en tant posa't les ulleres que duies llavors.

83. Diuen que el passat ens marca i és cert, però si deixes que et marqui massa no tindràs present ni futur.

84. Ni qualsevol temps passat fou millor ni tampoc pitjor. Ben mirat, si

t'hi esforces, et pots convèncer de què tots els temps estan prou bé.

85. De fet, tenir bona memòria és molt semblant a tenir bona imaginació. Com que la meva memòria no és gaire bona, em quedo amb la imaginació.

86. Com que la falsa modèstia està mal vista, el narcisisme embafa i l'autenticitat forçada esdevé un nou esclavatge, els que tenim un cert complex de llumenera ho tenim ben fotut.

87. El temps només es perd quan et preocupes per no perdre'l però, si ho mirem bé, no és pot perdre el que no es pot posseir.

88. Dir "no tinc temps" és una obvietat. El temps no és pot tenir: sempre se'ns escapa.

89. Què punyetes és això del present si quan ho acabo de dir ja és passat?. Renoi, quina estafa.

90. Diuen que som el relat que ens expliquem de nosaltres mateixos i és cert, però quin relat més avorrit: abans de començar ja en sabem el final.

91. No us emmiralleu gaire amb ídols i herois. Sols són un reflex hiperbòlic de nosaltres mateixos; de les nostres idees, pors i desitjos frustrats.

92. Seguir algú sempre vol dir anar al seu darrere; mai al seu costat.

93. El que acostuma a unir més els grups socials és un supòsit, real o imaginari, de la necessitat d'atacar o de defensar-se. Llavors, segons Bion, el líder acostuma a ser el més paranoic de tots. La realitat actual ens ho confirma prou bé.

94. Una motivació bàsica de la identificació o pertinença a un grup social és la cerca de seguretat. Qui prometi duros a quatre pessetes s'endurà doncs l'aigua al seu molí.

95. Individu i societat, tan inseparables i tan contradictoris; dues cares de la mateixa moneda.

96. Si la societat oprimeix als individus, és útil pensar que sense individus la societat no existeix.

97. Tots els ídols tenen peus de fang; existeixen només al cap de qui els adora.

98. Pel sistema social són tan útils els que s'hi identifiquen com els qui s'hi oposen o els marginats. Sense aquest darrers, els primers no tindrien cap punt de referència negatiu.

99. Si no hi ha enemics cal inventar-los per tenir clar qui són i com són els amics.

100. Alguns d'aquests aforismes me'ls ha inspirat la lectura dels d'en Joan Fuster. Espero no haver comès gaires plagis inconscients doncs, com diu ell, "el pitjor del plagi no és que és un robatori, sinó que és una redundància".

Bonus-track: No cal que us capfiqueu gaire amb aquests aforismes. En aquest món tothom vol dir-hi la seva i jo no sóc pas diferent.

A la memòria de Joan Fuster

ALGUNES FONTS CONSULTADES

1. Bardera Poch,D. Nietzsche i el Wokisme. A Núvol, 6-02-25.

2. Bardera Poch,D. L'estafa de la psicologia positiva. A Núvol, 8-01-25.

3. Barthes, R. La antigua retórica. Buenos Aires, Tiempo contemporáneo, 1974.

4. Bion,W.R. Experiencias en grupos. Buenos Aires Paidós, 1972.

5. Byung Chul Han La nueva forma de dominación es "sé feliz". A Bloghemia.com, 14-01-23.

6. Cooper, D. *La muerte de la familia*. Buenos Aires, Paidós, 1971.

7. Diez, X. Mil·lenarismes genèrics. A Mirall, 1-11-22.

8. Fuster, J. *Aforismes*. Alzira,Bromera, 2022.

9. Íñiguez de Onzoño,S. Sano orgullo versus falsa modestia. A The Conversation, IE UNiversity, 19-02-24.

10. Laing, R.; Phillipson, H.; Russell Lee, A. *Percepción interpersonal*. Buenos Aires, Amorrortu, 1973.

11. Laplanche, J.; Pontalis, J.B. *Diccionario de Psicoanàlisis*. Barcelona, Labor, 1981.

12. Marcé i Puig, F. *Conducta y comunicación*. Barcelona, PPU, 1990.

13. Marx, K. *El capital*. México, FCE, 1973.

14. Morin, E. *El paradigma perdido*. Barcelona, Kairós, 1974.

15. Oz, A. Contra el fanatisme. A 14 Cultura viva. 27-12-24.

CONTRA-REFRANYS

Gravat, Pere Falcó 1992.

1. A bon entenedor, breu parlador. Però n'hi ha que parlen poc perquè no tenen res a dir o no entenen res.

2. A cada bugada es perd un llençol. A vegades més d'un o s'arriba a perdre fins i tot el matalàs.

3. A cada ocellet li agrada el seu niuet. Sovint és perquè no te més remei o no n'ha conegut cap altre.

4. A cal ferrer ganivet de fusta. Sobretot si el ferrer és massa pobre o

massa pobre d'esperit.

5. A la taula i al llit al primer crit. Tot depèn de lo domesticat que estigui qui rep els crits.

6. Tal faràs, tal trobaràs, depenent sempre de lo influent que siguis.

7. Qui dia passa, any empeny, però si es limita a passar difícilment empenyerà res.

8. A l'estiu tota cuca viu. Això era abans del canvi climàtic.

9. De porc i de senyor se'n ve de mena. Vaja, que el desclassament i l'ascensió social son uns mites com qualsevol altres.

10. Els testos s'assemblen a les olles. Quina obsessió en trobar semblances. La diferència sempre fa por.

11. Qui canta els seus mals espanta. Jo diria que si et limites a cantar estàs ben servit.

12. Gota a gota es fa gorg, o es perd la paciència.

13. De mica en mica s'omple la pica, depenent de la mida de la pica i del temps que tinguis per omplir-la.

14. A tot arreu hi ha fang quan plou, menys a casa del rics, que sempre estan a aixopluc.

15. Al mal costum trenca-li la cama, però compte que no vagis coix la resta de la teva vida.

16. Hostes vingueren que da casa ens tragueren. Per això cal tenir casa i tal com està l'habitatge i el país....

17. Al pot petit hi ha la bona confitura i si no és bona, si més no, n'hi ha poca i no acabaràs empatxat.

18. Si vols estar ben servit, fes-te tu mateix el llit, si no ets fill de marquès o milionari i no tens més remei.

19. Qui de jove no treballa, quan és vell dorm a la palla; però, sovint, treballant també, en el benentès que li calgui treballar per tirar endavant, és clar.

20. A la taula d'en Bernat, qui no hi és no hi és comptat, sempre que no sigui l'autèntic amo de la taula o el banc que la finança.

21. Qui no vulgui pols que no vagi a l'era i qui en vulgui potser tampoc. Ves a saber si l'era no és massa lluny o no hi ha manera de trobar-la.

22. Qui canta a la taula i xiula al llit no té el seny gaire acomplit i qui no canta ni xiula potser està massa reprimit.

23. D'on no n'hi ha no en pot rajar i d'on n'hi ha potser tampoc, doncs s'ho ha begut tot qui controla l'aixeta.

24. Qui no té cap ha de tenir cames, però el mes habitual és que tingui algú que pensi per ell.

25. Qui no arrisca no pisca i la majoria dels qui arrisquen tampoc.

26. La guineu quan no les pot haver diu que són verdes, o se les mira al mòbil i es pensa que són seves.

27. Val més boig conegut que savi per conèixer. Vaja, que us empasseu el que teniu.

28. Qui no plora no mama i qui plora pot rebre un mastegot.

29. S'atrapa abans un mentider que un coix. Això era abans de l'era de les xarxes socials i la desinformació generalitzada.

30. Qui la fa la paga, sempre que no tingui bons padrins.

31. Caldera vella, bony o forat. Caram amb l'edatisme, sobretot tenint en compte que les calderes velles duren dècades i les noves no arriben ni a Nadal.

32. De més verdes en maduren, però esperant que madurin t'hi pots passar la vida.

33. Aigua passada no mou molí, però ajuda a saber quina mena de molí tens.

34. Al gat vell no cal ensenyar-li la rata. Si és gaire vell pot ser que no estigui per punyetes i ni se la miri.

35. Al malfeiner cap eina li va bé. Potser és que ningú no li ha ensenyat per a què serveixen.

36. Brams d'ase no pugen al cel. Conclusió: el cel deu estar ben buit.

37. Cada pecador te la seva penitència, però n'hi ha que tenen la seva i la dels altres.

38. De l'arbre caigut tothom en fa llenya i el que no ha caigut tothom espera que caigui per poder fer-ne llenya.

39. De pressa i bé no pot ser. Això era de quan es feien les coses bé. Ara tant se val.

40. El temps perdut mai no torna i el no perdut tampoc.

41. Feina feta no fa destorb, sempre que te la paguin bé.

42. Gos que lladra no mossega. Això devia ser abans. Avui quasi tots lladren i mosseguen.

43. L'hàbit no fa al monjo, però sense hàbit el monjo va despullat.

44. Mai no és tard quan arriba, si encara recordes per a què ho volies i per a què servia.

45. No és més net qui més neteja, sinó qui menys embruta, però compte que, per no embrutar, no acabis sense feinejar.

46. A cada porc li arriba el Sant Martí. Quin optimisme!. A la majoria de porcs no els hi arriba mai.

47. No diguis mai d'aquesta aigua no en beuré. Sobretot em temps de sequera.

48. Músic pagat no fa bon so. Doncs la majoria deu excel·lir si tenim en compte com n'és de difícil que algú els hi pagui.

49. Qui calla, consent, o li han tapat la boca.

50. Qui cerca, troba, sempre que tingui un bon mapa.

51. Qui molt riu no te el seny gaire viu. Vaja, que ens prefereixen més aviat tristos o depressius.

52. Se'n treu més llepant que mossegant, però jo diria que la majoria de llepaculs no n'acaben traient gran cosa.

53. No diguis blat fins que no el tinguis al sac i ben lligat. Sempre que el sac sigui teu.

54. Cel rogent, pluja o vent, o un incendi a la serralada propera.

55. Qui no té feina, el gat pentina. Si té un bon coixí perquè sinó nomes es mor de gana.

56. Gat escaldat, de l'aigua tèbia fuig. Això si ha après alguna cosa. Hi ha molts gats que es segueixen submergint en aigua bullent eternament.

57. Qui vulgui peix que es mulli el cul, però avui tothom prefereix anar a la peixateria.

58. A sants i a minyons no els prometis si no els dons i si els dons tampoc, que després no pararan mai de demanar.

59. Pagant, Sant Pere canta, però actualment sovint no canta ni que li paguin.

60. Qui té el cul llogat no seu quan vol, o no hi ha qui el tregui de la cadira.

61. A poc a poc a poc i bona lletra (abans de l'era d'ordinadors i mòbils).

62. Qui té gana somia pa, o somia truites.

63. Qui vol lluir ha de patir, sobretot si té les butxaques buides com la majoria.

64. Tota pedra fa paret, si es posa on toca.

65. Qui guarda quan té, menja quan vol, si no se li ha podrit al rebost.

66. Amb la panxa buida no hi ha alegria. Deu ser per això que vivim en un món cada cop més trist.

67. Any de malalts, guany de metges. Quelcom no quadra doncs cada vegada hi ha més malalts i menys metges o més mal pagats.

68. D'allò que els ulls no veuen, el cor no se'n dol. Aquest si que era un refrany visionari. Tal dia com avui, cada cop més gent amb els ulls tapats i el cor ballant rumbes.

69. De la ignorància ve la desconfiança o, segons com s'entengui, mes aviat la fe cega.

70. De vegades la confiança mata l'amistat. La desconfiança ho fa més sovint.

71. Diners fan diners. Si en tens moltíssims, sinó tan sols es gasten massa aviat.

72. El tracte fa el parentiu o, segons com, el fastigajament.

EPIGRAMES IMPLACABLES

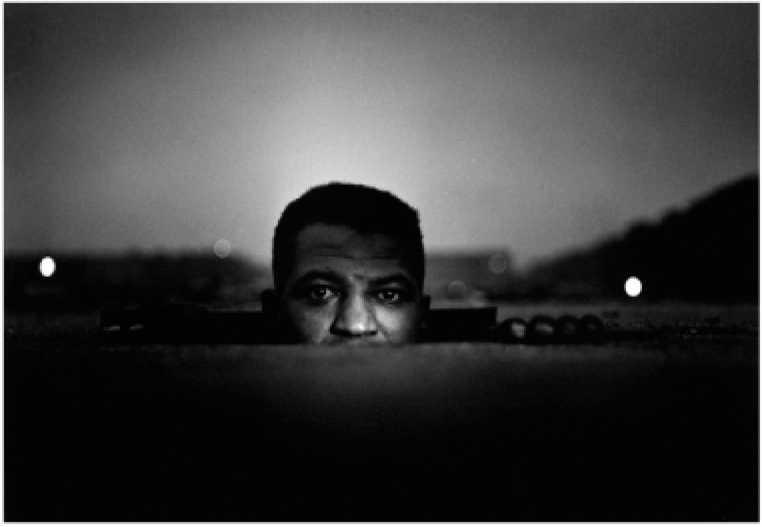

Fotografia: Gordon Parks. *Emerging man*, 1952

-1-

Hi ha polítics
A qui més valdria no haver nascut.
Sortosament, tard o d'hora,
podrem dir,
la història se us ha endut;
bon profit.

-2-

Estossinada rere estossinada,
l’anomenat progrés avança.
Ben poca pleballa se’n pot nodrir.
A qui no balla la seva dansa
no li queda ni un mal racó on morir.

-3-

Paraules que emmirallen,
creant fets que són sospir,
arrossseguen ànimes de càntir,
deleroses, cercant respir.

-4-

Qui no ho abasta tot no és ningú,
diuen males llengües de cor bru.
Massa pallús se les escolta,
sens ni somniar amb la revolta,
no deixant mai de pagar-los tribut.

-5-

Una lliçó dura hem après,
la fantasia no alimenta ningú,
si no s'ha llaurat bé la terra,
si no hi ha oli a la llàntia
perquè no s'apagui el ble.

-6-

Plau aquesta cantarella
que cal viure l'ara i aquí,
fins podria ser molt bella,
si no fos que, sols copsat,
l'ara ja és ahir
i ningú té el mateix aquí.

-7-

Cal tenir afanys més que il·lusions
doncs, si aquestes s'assoleixen,
sempre esdevenen decepcions.

-8-

Alguna vegada estaria bé
que per sostenir les creences,
-implacables dogmes de fe-
no calgués, desesperadament,
fer bullir l’enteniment
de qui es cerca complaença.

-9-

En aquest maleït planeta
a punt de col·lapsar
tothom va a la seva
i ningú no sap on va.

-10-

Enlloc ja no hi ha cap persona,
tan sols bots cap quadrats,
experts en fugir d’estudi,
dedicats a fer la mona,
perpetuant un etern interludi.

-11-

Aparences i aparences,
tan sols compte l'escena,
tan sols tigres de paper,
tant és si hi ha mullena,
com si cal adobar el celler,
globus buit aquest carrer.

-12-

Massa aldarull, massa xivarri,
per emmudir cap petit crit,
cap senyal que no encaparri,
per desvetllar monstres de la nit,
per ensopir la gent del Barri.

-13-

Sembla que la corrupció ve de lluny,
dels ancestres més distants,
manen els corruptes i es freguen les mans.
Sols sura qui té padrins.
D’això en diuen democràcia.
Quina poca gràcia.

-14-

És difícil de saber
si hi hagut mai res de genuí,
en aquest maldestre jardí.
Però potser no és el més rellevant,
ni cal mirar tan prim,
tan sols no acabar engaltant
tot el que fa pudor de socarrim.

-15-

És cert que el món se'ns descobreix
segons la lupa amb que se'l mira,
però amb l'objectiu d'ull de peix
tot sembla de la mateixa mida.

-16-

Notícia sempre ha estat
allò que és novetat.
Ara qualsevol cosa
que no faci gaire nosa
a qui mana el dictat.

-17-

Veritats incontestables
tan sols n'hi ha als estables.
Però sempre hi ha obvietats
amb que s'hi avé qualsevol jurat.

-18-

Ja ho va dir Aristòtil,
qualla més la mentida creïble
que la veritat inconcebible.
Prô ara que comanden tòtils
tota brossa és digerible.

-19-

Va dir en Bertrand Russell
que el problema sempre és
que els curts estan segurs de tot
i els llestos mai ho estan de res.
Però potser és que l'entrellat
rau en maldar per tanta seguretat.

-20-

Encara resultarà ser certa
la dita de res nou sota el sol,
sobretot si mai no obrim la porta
a allò que seria palesament nou,
deixant-nos de tanta quincalla
feta per encisar la quitxalla.

L'AUTOR

Retrat de l'autor fet per en Pere Falcó el 1983

Francesc Marcé i Puig (L'Hospitalet de Llobregat, 1953) és un psicòleg, teòric i investigador de la comunicació humana i professor de la Universitat de Barcelona. Especialitzat en la comunicació visual.

El seu text més conegut és el llibre *Teoría y anàlisis de las imágenes* del 1983, pioner dins d'aquest camp a Catalunya i l'Estat espanyol, junt amb els d'altres autors com Villafañe, Vilches o Santos Zunzunegui, que, des de diferents perspectives, van començar, en aquesta mateixa època, a abordar una possible teoria de les imatges.

Psicòleg de formació, s'ha especialitzat en l'estudi de la comunicació humana en general i de la comunicació visual i els seus efectes en particular. Es va llicenciar a la Universitat de Barcelona el 1975. Es va doctorar a la Facultat de Psicologia de la mateixa universitat el 1987. Ja a la Tesi de llicenciatura va començar a defensar la necessitat d'un canvi de paradigma en Psicologia, partint del concepte ampli de comunicació i agafant, com a principals marcs de referència, l'Escola de la Teoria de la Comunicació Humana de Palo Alto, la Cibernètica, la Teoria General de Sistemes de von Bertalanffy i la Semiòtica. A la Tesi doctoral va aprofundir en aquest mateix sentit d'un paradigma sistèmic-comunicacional, de caràcter interdisciplinari, basat en una perspectiva sistèmica inclusiva, perspectivista i de la complexitat jeràrquica. Tota la seva tasca tant en el camp de la docència, la recerca, i fins en el camp de la salut mental, s'ha recolzat en aquest punt de vista. Si bé la seva activitat més coneguda és en el camp de la teoria i la recerca de les imatges i la seva influència i recepció.

Ha estat professor Titular de Teoria i Anàlisi de les Formes Visuals, a l'especialitat de Disseny de la Facultat de BBAA de la Universitat de Barcelona, on ha impartit docència entre els anys 1981 i 2012. Ha estat coordinador de la Secció de Disseny del Departament de Disseny i Imatge i coordinador del Programa de Doctorat Recerca en Disseny, del mateix departament. Hi ha impartit assignatures relacionades amb l'anàlisi i teoria de les imatges, la recerca psicosocial aplicada al disseny visual i gràfic, així com al disseny de producte, des d'una perspectiva del disseny centrat en l'usuari.

Activitats anteriors relacionades són les següents: Investigador de l'Institut de Ciències de l'Educació de la Universitat de Barcelona. Recerca bàsica, entre els anys 1975 i 1982, sobre la recepció, efectes i processament dels missatges fílmics, publicitaris i televisius, per part de nens, adolescents i adults. Investigador de Carvis Publicidad S.A. Anys 1975 i 1976. Recerca aplicada en els camps del disseny gràfic, industrial, d'imatge corporativa i de campanyes

publicitàries. Educador terapeuta a l'Alberg Infantil de Terrassa. Centre per nens amb problemes caracterials i d'adaptació. Anys 1976 a 1978. Membre fundador del Col·lectiu d'Higiene Mental de la Florida (L'Hospitalet), integrat a la Coordinadora de Centres d'Higiene Mental i al Reseau- Alternative à la Psychiatrie. Anys 1976 al 1979.

Membre de la Societat Catalana de Comunicació de l'IEC.

Obres publicades

• *El Niño frente a la imagen fílmica con "ruptura"*, Barcelona: Universitat de Barcelona, 1977.

• *Teoría y análisis de las imágenes*. Barcelona: Universidad de Barcelona, 1983

• *Publicidad, mixtificación y adolescencia : la recepción de los spots televisivos*. Barcelona: Universidad de Barcelona, 1984.

• *La conducta como comunicación. Problemas de método y teoría*. Barcelona: Universidad de Barcelona, 1987

• *Conducta y comunicación: una perspectiva sistémica*. Barcelona: PPU, 1990

• *Investigación de la eficacia en el signo visual*. Barcelona: Universitat de Barcelona, 2018

• *Fundamentos del relato visual*. Barcelona: Universitat de Barcelona, 2019

• *Códigos visuales (autonomía del nivel perceptivo)*. Barcelona, 2021

• *Recerca i disseny de producte. Una experiència didàctica*. Barcelona 2025

ALTRES OBRES PUBLICADES EN AQUESTA COL·LECCIÓ

Retalls Dpetjades d'immortalitat
Xlajandrouvetraderi
Bescdiobou
Històries de moments
Espieraviz Perez
Gecarde Paldel Intresor
Memòria i paisatge
Jorgido Guaschgüero errante
Jeunyels/Sañales
Senyals 2.0/
Señales 2.0
Joserpa Montaltar
Sé feliz y darás felicidad
Flavía de las mariposas
Metcedes Pajarón que seas un giripollas
CMINOl Santaceu
Pepor Armental arte
Siempre Farré quedará París
Rarnón Stolbades
Sílvia Jovés reinos mágicos
Nusana Mansique foren mots
Vant Jordi 13 - XXXI Premios literarios Inst.Español Andorra Sant Jordi 14
- XXXII Premios literarios Inst. Español Andorra
Vicente Barreras
Xabier Vila-Casa y la mujer panadera
Xaviermeirzal que entra un raig de sol per la finestra